Dosarul nr. 1-1920/2021
PIGD: 1-21100061-12-1-05072021

SENTINŢĂ
În numele legii

04 iunie 2025 mun. Chişinău

Judecătoria Chişinău, sediul Buiucani
în componența:
Preşedintele şedinţei, judecătorul Stella Bleşceaga
Grefieri Varvara Apostol, Adelina Danu, Corina Badiu și Marcela Saji

cu participarea:
Procurorilor Vasile Buzu şi Denis Cebotari
Apărătorilor inculpatului Constantin Tunicovschi Anatolie Ceachir și Natalia Găină
Apărătorilor inculpatului Adrian Onofrei Pavel Zamfir și Zinaida Cealic
Apărătorului inculpatei Ana Mocanu Svetlana Moraru
Inculpaţilor Ana Mocanu, Adrian Onofrei şi Constantin Tunicovschi
Părţilor vătămate Dmitrii Racov, Anna Mitreniuc și Dmitrii Trofimov
Interpretului Grigorii Damaschin

examinând în şedinţă publică, în procedura generală, în limba română, cauza penală de învinuire a lui:

Mocanu Ana, născută la *****, IDNP: *****, originară şi înregistrată la domiciliu în *****, dar cu domiciliu temporar în *****, cu studii medii, necăsătorită, neangajată în câmpul muncii, fără persoane la întreținere, fără grade de invaliditate, fără titluri speciale, grade de calificare şi distincţii de stat, nu se află la evidenţa narcologică sau psihiatrică, cet. al Republicii Moldova și fără antecedente penale,

în comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 187 alin.(2) lit.b), e), f) și 287 alin. (2) lit. b) din Codul penal,

de învinuire a lui:

Tunicovschi Constantin *****, născut pe *****, IDNP: *****, originar și înregistrat la domiciliu în *****, cu reședință temporară în *****, cu studii medii, necăsătorit, fără persoane la întreţinere, neangajat în câmpul muncii, fără grade de invaliditate, fără titluri speciale, grade de calificare şi distincţii de stat, nu se află la evidenţa narcologică sau psihiatrică, cet. al Rep. Moldova şi

cu antecedente penale, fiind anterior condamnat prin:

- sentința Judecătoriei Ialoveni din 19 aprilie 2013, în baza art. 186 alin. (2) lit. b), c) și d) din Codul penal, la o pedeapsă cu închisoare pe un termen de 2 ani, iar conform art. 90 din Codul penal, executarea acesteia a fost suspendată condiționat pentru o perioadă de probațiune de 2 ani, irevocabilă prin decizia CSJ din 4 martie 2015;

- sentința Judecătoriei Ialoveni din 22 octombrie 2013, în baza art. 186 alin. (2), lit. b), c), d) și 27, 186 alin. (2), lit. b), c), d) din Codul penal, a fost încetat procesul penal în legătură cu împăcarea părților;

- sentința Judecătoriei Ialoveni din 25 februarie 2014, în temeiul art. 152 alin. (2) lit. e) Cod penal, la o pedeapsă cu închisoare pe un termen de 3 ani, irevocabilă prin decizia CSJ din 24 septembrie 2014 și executată la 20 aprilie 2016,

în comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 187 alin.(2) lit.b), e), f) și 287 alin. (2) lit. b) din Codul penal,

și de învinuire a lui:

Onofrei Adrian *****, născut pe *****, IDNP: *****, originar și înregistrat la domiciliu în *****, cu studii medii, necăsătorit, fără persoane la întreținere, neangajat în câmpul muncii, fără grade de invaliditate, fără titluri speciale, grade de calificare și distincții de stat, nu se află la evidența narcologică sau psihiatrică și cu antecedente penale, fiind anterior condamnat prin:

- sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 9 iunie 2020, emisă în dosarul nr. 1-2371/2019, în baza art. 186 alin. (2) lit. c), d) și 187 alin. (2) lit. b), e), f) din Codul Penal, conform art. 84 din Codul penal, la o pedeapsă definitivă cu închisoare pe un termen de 1 an și 8 luni, fără amendă, iar în temeiul art. 90 din Codul penal, executarea acesteia a fost suspendată pe un termen de probațiune de 2 ani;

- sentința Judecătoriei Hîncești, sediul Ialoveni din 23 decembrie 2024 în dosarul nr. 1-199/2024, în baza art. art. 264[1] alin. (3) din Codul penal (în redacția legii în vigoare până la data de 7 septembrie 2024), la o pedeapsă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității în

mărime de 160 ore, cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport,

în comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 187 alin.(2) lit.b), e), f) și 287 alin. (2) lit. b) din Codul penal.

Procedura de citare legală, respectată.

Date cu referire la examinarea cauzei penale: 05 iulie 2021 - 04 iunie 2025.

Cu referire la materialele cauzei penale și a probelor administrate și cercetate în ședința de judecată, instanța de judecată,

c o n s t a t ă:

Fapta prejudiciabilă constatată.

1.1. Inculpații **Ana Mocanu**, **Constantin Tunicovschi** şi **Adrian Onofrei**, la 2 mai 2021, aproximativ la ora 1 și 30 min., împreună și de comun acord, în timp ce se aflau într-un loc public la intersecția str. Gh. Asachi cu str. Sprîncenoaia din mun. Chișinău, cu intenție și cu obrăznicie deosebită, i-au aplicat violență manifestată prin multiple lovituri în regiunea capului, feței și corpului victimelor Dmitrii Trofimov și Anna Mitreniuc, după care au fugit într-o direcție necunoscută, manifestând astfel o lipsă de respect față de societate.

Respectiv, conform raportului de expertiză medico-legală nr. 202102D0745 din 24 mai 2021, la studierea datelor documentelor medicale în privința lui Dmitrii Trofimov, născut în anul *****, la ultimul s-a constatat „*fractura peretelui postero - lateral orbitei stângi; fractura peretelui posterior și medial sinusului maxilar drept; fractura peretelui medial sinusului maxilar stâng; hematom al țesuturilor moi maxilar bilateral; plăgi contuze multiple și echimoză masivă la nivelul feței*”, care au fost cauzate în rezultatul acțiunii traumatice a unui obiect contondent dur, posibil în timpul și circumstanțele indicate, condiționează dereglarea sănătății de scurtă durată și în baza acestui criteriu, se califică ca vătămare ușoară. De asemenea, conform aceluiași raport de expertiză, se concluzionează că regiunile anatomice unde sunt localizate leziunile corporale sunt accesibile pentru mâna proprie, însă nu sunt caracteristice pentru autoprovocare, iar diagnosticul clinic stabilit „*TCCÎ. Comoție cerebrală*” nu este confirmat prin date obiective neurologice și din acest motiv, nu se supune aprecierii medico-legale în conformitate cu prevederile pct. 17 a Regulamentului de apreciere medico-legală a gravității vătămării corporale, aprobat prin Ordinul MS nr.199 din 27 iunie 2003, publicat în Monitorul Oficial nr. 170-172 din 8 august 2003.

1.2. De către organul de urmărire penală, lui *Ana Mocanu, Constantin Tunicovschi* și *Adrian Onofrei* le-a fost incriminată săvârşirea infracţiunii conform încadrării juridice prevăzute la art. 287 alin. (2) lit. b) din Codul penal – *„huliganismul”*, conform semnelor calificative *„acțiunile intenționate care încalcă grosolan ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanelor, precum și acțiunile care, prin conținutul lor, se deosebesc printr-un cinism sau obrăznicie deosebită și au fost săvârșite de două sau mai multe persoane”.*

1.3. Tot ei, inculpații **Ana Mocanu**, **Constantin Tunicovschi** şi **Adrian Onofrei**, la 02 mai 2021, aproximativ la ora 01 și 30 min., împreună și de comun acord cu scopul sustragerii bunurilor altei persoane, înțelegând caracterul prejudiciabil al acțiunilor lor, prevăzând urmările și dorind în mod conștient survenirea lor, cu intenție directă, în timp ce se aflau la intersecția str. ***** Asachi cu str. Sprîncenoaia din mun. Chișinău, au aplicat multiple lovituri în regiunea capului și feței lui Dmitrii Racov, după care au sustras în mod deschis din buzunarul ultimului,

mijloace bănești în cuantum de 2500 lei, prin ce au cauzat acestuia o daună materială considerabilă.

1.4. Astfel, de către organul de urmărire penală, inculpaților *Ana Mocanu, Constantin Tunicovschi* și *Adrian Onofrei* le-a fost incriminată săvârșirea infracțiunii conform încadrării juridice prevăzute la art. 187 alin. (2) lit. b), e) şi f) din Codul penal – *„jaful”*, adică *„sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, de două sau mai multe persoane, cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viața sau sănătatea persoanei şi cu cauzarea de daune în proporții considerabile”.*

Privind procedura.

2.1. În ședința de judecată, inițial, Ana Mocanu a pledat pentru examinarea cauzei în procedură simplificată, deoarece acceptă probele administrate și recunoaște vinovăția în comiterea faptelor incriminate, însă ulterior, în cadrul audierii sale conform art. 364^1 alin. (4) Cod de procedură penală, instanța a identificat o poziție contrară celor incriminate în rechizitoriu și prin încheierea din 3 mai 2022 (vol. II, f.d.71-72), a dispus reluarea examinării cauzei în procedură generală.

2.2. La fel, inculpații, Constantin Tunicovschi şi Adrian Onofrei au pledat nevinovați și au solicitat examinarea cauzei în procedură generală, poziție susținută și de procuror, cât și apărătorii aleși ai acestora. Ulterior, ultimii nu s-au prezentat de multiple ori în ședința de judecată inclusiv pentru a oferi declarații, fiind dispusă de mai multe ori aducerea silită a acestora, care a fost imposibil de executat (vol. II, f.d.120-125), iar aceștia au fost informați despre examinarea cauzei și prin recipisa semnată de ei (vol. II, f.d.94, 98, 99). Mai mult, inculpații Adrian Onofrei și Constantin Tunicovschi au opinat pentru examinarea cauzei în lipsa lor, prin cereri scrise olograf de aceștia, confirmate de apărătorii lor (vol. II, f.d.104, 114-115).

2.3. Astfel, instanța reiterează că o procedură care se desfășoară în absența inculpatului nu este în sine incompatibilă cu art. 6 din Convenţie, fiind produsă o denegare de justiție doar atunci când asupra cauzei unui individ condamnat *in absentia*, se va pronunța o instanță, fără ca acesta să fie audiat cu privire la temeinicia acuzației în fapt şi în drept sau atunci când *nu s-a stabilit* că *acesta a renunțat la dreptul său de a se prezenta* şi de a se apăra ori că a avut intenția de a se sustrage de la justiție [*Sejdovic împotriva Italiei* (MC), par. 82].

Instanţa a constatat momentul şi intenţia certă a inculpaţilor vizaţi, pe de o parte de a nu se prezena tacit în instanţă, iar pe de altă parte de renunţare expresă la participarea în şedinţele de judecată, precum şi au manifestat un vădit dezinteres faţă de desfăşurarea procesului penal de acuzare a lor. Astfel, în opinia instanţei, dreptul la un proces echitabil al acuzaţilor nu a fost astfel afectat, or acuzaţii pe parcursul procesului, au fost asistaţi de apărători profesionişti, aleși și desemnați în acest sens, în privinţa cărora nu au fost reţinute obiecţii.

2.4. Respectiv, în conformitate cu articolele 321, 351 alin. (2) pct. 5) şi 352 din Codul de procedură penală, instanța de judecată a dispus examinarea cauzei penale în procedură generală, în limba română, în şedinţă publică, inițial cu participarea, iar ulterior în absenţa inculpaţilor, dar cu participarea apărătorilor aleși și admiși în proces.

Poziţia inculpaţilor.

3.1. În cadrul ședinței de judecată, inculpații *Constantin Tunicovschi* și *Adrian Onofrei* au depus cereri scrise olograf de aceștia și confirmate de apărării lor aleși la 24 mai 2024, prin care au solicitat continuarea examinării cauzei în lipsa lor și nu au insistat să fie audiați în instanță, iar

apărarea nu a obiectat în acest sens. De asemenea, atât partea acuzării, cât și partea apărării nu au pledat pentru citirea declarațiilor inculpaților de la urmărirea penală.

3.2. Audiată în ședința de judecată, inculpata Ana Mocanu a declarat că Onofrei Adrian este concubinul ei, iar Tunicovschi Constantin – prieten. A afirmat că nu cunoaște părțile vătămate. La 2 mai 2021, în jurul orei 01:30, după ce au sărbătorit Paștele împreună cu Tunicovschi Constantin, Onofrei Adrian și Sîrcu Nina, s-au deplasat cu un taxi spre locuința lui Tunicovschi din sectorul Telecentru. Ajunși în apropiere, au coborât din taxi pentru a merge pe jos la un magazin. Pe drum s-au întâlnit cu părțile vătămate. În spatele acestora se afla un câine, cu care Onofrei și Tunicovschi au început să se joace. Părțile vătămate le-au cerut să lase câinele în pace. Cei doi le-au răspuns că nu fac nimic rău animalului și și-au continuat drumul. După aproximativ un minut, Onofrei și Tunicovschi s-au întors, afirmând că au auzit o remarcă adresată lor. Inculpata a declarat că nu a observat cum a început altercația, însă aceștia au început să se îmbrâncească. Ea a intervenit pentru a-i despărți, la fel ca și tânăra care îi însoțea. În timpul incidentului, inculpata a lovit-o pe una dintre părțile vătămate. Ulterior, a observat că de la acestea a căzut un obiect, a ridicat un telefon de pe jos, dar văzând că nu este al lor, l-a restituit.

La întrebările instanței a concluzionat că bani în valoare de 2500 lei nu știe cine a luat, iar ei au discutat între dânșii, dar nimeni nu a luat banii și careva bani nu a văzut. Afirmă că nu a furat nimic și nu mai are nimic de adăugat (vol.II, f.d.70).

4. *În şedinţa de judecată, au mai fost cercetate următoarele probe:*

Declaraţiile:

4.1. Partea vătămată Dmitrii Racov a declarat că nu a cunoscut inculpații înainte de incident. El cunoștea însă părțile vătămate, întrucât Mitreniuc Anna era prietena sa la momentul respectiv, iar Trofimov Dmitrii a fost coleg de clasă al fostei sale prietene.La data de 2 mai 2021, între orele 02:00–03:00, el și Mitreniuc Anna au ieșit să cumpere apă de la un magazin situat pe strada ***** Asachi. Pe drum, s-au întâlnit cu Trofimov Dmitrii, care li s-a alăturat. La trecerea de pietoni, au observat un grup de persoane care traversau strada vorbind zgomotos, păreau sub influența alcoolului. Aceștia s-au apropiat de un câine, iar unul dintre ei a început să lovească câinele peste față. Văzând această situație, Dmitrii Racov le-a făcut observație să înceteze. Doi dintre agresori s-au apropiat de el și l-au lovit în față, apoi prietenii victimei s-au apropiat și a izbucnit o bătaie. Dmitrii Racov a primit mai multe lovituri, iar doamnele din grup doar l-au tras de păr și haine. În timpul altercației, a căzut la pământ și a continuat să primească lovituri, dar s-a apărat, astfel încât nu a suferit vătămări grave. Totodată, a observat că și Trofimov Dmitrii a fost lovit de băieți și o domnișoară, fiind rănit la cap. Victima susține că a văzut cum Adrian Onofrei și Ana Mocanu îl loveau pe Trofimov în cap.La un moment dat, Ana Mitreniuc a observat că Trofimov stătea inconștient la pământ și a început să strige, iar grupul agresorilor a fugit. După ce au plecat, Dmitrii Racov a constatat că i-au dispărut telefonul și banii. A început să strige după ei să-i restituie telefonul. O tânără din grup, care nu este parte în cauză, a adus telefonul, dar acesta era stricat. În final, după plecarea agresorilor, victima a chemat poliția și ambulanța, potrivit declarației sale.

La întrebările procurorului, Dmitrii Racov a confirmat că i-au fost sustrase 2500 de lei, iar telefonul i-a fost returnat după ce a strigat după agresori să i-l restituie. A menționat că a văzut cum Ana Mocanu i-a tras de păr prietenei sale, Mitreniuc Ana, fără a-i provoca vătămări grave. A precizat că Mitreniuc Ana și Trofimov Dmitrii nu au reclamat dispariția vreunui obiect personal. Telefonul său era în buzunarul drept al pantalonilor, iar banii în buzunarul din față al hanoracului. Victima a spus că nu a observat când i-a fost furat telefonul, iar în timpul bătăii i s-a

rupt hanoracul, motiv pentru care nu și-a dat seama de furt. Doar când agresorii au fugit, a strigat să i se restituie telefonul. O altă domnișoară, care nu este Ana Mocanu, i-a returnat telefonul. Locul incidentului era bine iluminat, iar pe aleea respectivă lumina artificială era suficientă. Dacă banii i-ar fi căzut, i-ar fi văzut.

La întrebările apărătorului, Anatolie Ceachir a declarat că atât Trofimov Dmitrii, cât și Mitreniuc Ana aveau telefoane asupra lor. Banii furați erau în bancnote de 100 și 200 lei, dar nu-și amintește exact câți și care. A precizat că banii erau pur și simplu în buzunarul hanoracului, fără portmoneu sau alte sigilii. Nu a simțit că cineva i-ar fi luat banii în timpul altercației, dar după conflict a observat lipsa acestora. Admite că banii ar fi putut cădea în timpul bătaiei. Câinele de la fața locului era un animal fără stăpân. Telefonul era ținut într-un buzunar deschis, fără fermoar, și ar fi putut cădea în timpul altercației, fiind restituit ulterior cu ecranul spart. A menționat că au plecat să cumpere apă în acea seară și că a plătit cash, dar nu-și amintește exact detaliile.

La întrebările apărătorului Pavel Zamfir a declarat că, după incident, s-a dus la Spitalul de Urgență pentru o plagă sub ochiul drept. Doctorul i-a spus că poate fi cusută imediat, dar el a ales să lase rana să se vindece natural. Ulterior, i s-a făcut o prelucrare medicală, fără cusături. Nu i s-a efectuat expertiză medico-legală. A menționat că i-a fost stricat telefonul, i-a fost rupt hanoracul și i-au fost furați banii. Solicită compensarea prejudiciului, dar nu poate indica pe cineva anume responsabil. După stabilirea vinovatului, va cere repararea prejudiciului. A precizat că, după altercație, s-a uitat pe jos și nu a găsit banii, motiv pentru care crede că i-au fost furați și solicită compensare (vol. II, f.d.126-127).

4.2. Martorul Victor Lanciu a declarat că nu cunoaște nici inculpații, nici părțile vătămate. Într-un an neprecizat, în jurul orei 00:00, se afla cu un verișor lângă un magazin de pe str. Gh. Asachi, la circa 20 metri de locul incidentului. A auzit gălăgie și a observat mișcări suspecte. A văzut un tânăr, de aproximativ 18 ani, căzut la pământ, pe care l-a ridicat și a sunat la „112”. Băieții implicați în bătaie nu l-au agresat, dar au fugit când s-a apropiat. Au rămas un băiat și o fată, care au spus că tânărul căzut este prietenul lor și că s-au bătut din cauza unui câine. Au sosit echipaje de poliție, iar Victor a dat declarații, fiind chemat înapoi după ce verișorul său plecase.

La întrebările procurorului a specificat că nu a văzut careva lovituri, ci a văzut finalul când băiatul era jos, în sânge și cu haine rupte, însă derularea bătăii, nu a văzut-o. Susține că a auzit gălăgie, și-a întors privirea, a văzut că cineva se bate, dar nu a văzut cine cu cine și cuvinte necenzurate, nu-și amintește să fi auzit. La fel, nu ține minte dacă au comunicat despre faptul că au fost sustrase careva bunuri, dar cele 2 persoane erau așezate pe bordură, plângeau ambii și încercau să-i relateze ce s-a întâmplat.

La întrebările apărătorilor a precizat că era întuneric și erau circa 30 metri când el a început să se apropie, iar celelalte persoane au început să fugă, dar n-a observat careva bunuri pe jos și pe tinerii care erau pe bordură, nu i-a mai văzut de atunci. A subliniat că locul unde erau așezate persoanele, nu era luminat, deoarece era întuneric, iar minim 3 persoane au alergat în vale sau poate erau 4 persoane (vol.II, f.d.137-138).

4.3. **Mijloace de probă administrate în faza de urmărire penală și cercetate nemijlocit în ședința de judecată:**

- *Raportul de expertiză medico-legală nr. 202102D0745 din 24 mai 2021*, conform căruia, la studierea datelor documentelor medicale pe numele lui Trofimov Dmitrii a.n.***** s-au constatat *„fractura peretelui postero-lateral orbitei stângi; fractura peretelui posterior și medial sinusului maxilar drept; fractura peretelui medial sinusului maxilar stâng; hematom al*

țesuturilor moi maxilar bilateral, plăgi confuze multiple și echimoză masivă la nivelul feței”, care au fost cauzate în rezultatul acțiunii traumatice a unui obiect contondent dur, posibil în timpul și circumstanțele indicate, condiționează dereglarea sănătății de scurtă durată și în baza acestui criteriu, se califică ca vătămare ușoară.

Regiunile anatomice unde sunt localizate leziunile corporale sunt accesibile pentru mâna proprie, însă nu sunt caracteristice pentru autoprovocare. Diagnosticul clinic stabilit *„TCCI. Comoție cerebrală”* nu este confirmat prin date obiective neurologice și din acest motiv, nu se supune aprecierii medico-legale în conformitate cu prevederile pct. 17 a Regulamentului de apreciere medico-legală a gravității vătămării corporale *(aprobat prin ordinul MS nr.199 din 27 iunie 2003, publicat în Monitorul Oficial nr. 170-172 din 8 august 2003)* (vol.I, f.d.79-80);

- *Raportul de expertiză medico-legală nr. 202102D0744 din 13 mai 2021*, conform căruia, la studierea medico-legală a documentelor medicale pe numele lui Mitreniuc Anna, a.n. 1995, s-au constatat *„Leziunea traumatică superficială a pielii păroase a capului; Contuzia țesuturilor moi a feței; Contuzia fesuturilor moi în regiunea umărului stâng”*, care nu se supune aprecierii medico-legale în conformitate cu prevederile pct. 17 a Regulamentului de apreciere medico-legală a gravității vătămării corporale *(aprobat prin Ordinul MS nr.199 din 27 iunie 2003, publicat în Monitorul Oficial al RM nr. 170-172 din 8 august 2003)* din motivul nespecificării prin ce se exprimă această contuzie *(edem, echimoză, excoriație)* (vol.I, f.d.85-86);

- *procesul-verbal de cercetare la fața locului din 2 mai 2021*, prin care a fost cercetat locul comiterii infracțiunii la intersecția str. ***** Asachi cu str. Sprîncenoaia din municipiul Chișinău (vol.I, f.d.15-16);

- *procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie din 8 mai 2021*, prin care Racov Dmitrii a recunoscut persoana din poza nr. 5 (*Tunicovschi Constantin*) implicat la comiterea faptelor incriminate (vol.I, f.d.35-37);

- *procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie din 8 mai 2021*, prin care Racov Dmitrii a recunoscut persoana din poza nr. 4 *(Onofrei Adrian)* (vol.I, f.d.38-40);

- *procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie din 8 mai 2021*, prin care Trofimov Dmitrii a recunoscut persoana din poza nr. 6 *(Onofrei Adrian)* (vol.I, f.d.41-43);

- *procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie din 8 mai 2021*, prin care Trofimov Dmitri a recunoscut persoana din poza nr.6 *(Tunicovschi Constantin)* (vol.I, f.d.44-46);

- *procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie din 11 mai 2021*, prin care Mitreniuc Anna a recunoscut persoana din poza nr. 3 *(Tunicovschi Constantin)* (vol.I, f.d.47-49);

- *procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie din 11 mai 2021*, prin care Mitreniuc Anna a recunoscut persoana din poza nr. 1 *(Onofrei Adrian)* (vol.I, f.d.52-54);

- *procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie din 13 mai 2021*, prin care Mitreniuc Anna a recunoscut persoana din poza nr. 6 *(Mocanu Ana)* (vol.I, f.d.50-51);

- *procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie din 13 mai 2021*, prin care Racov Dmitrii a recunoscut persoana din poza nr. 5 *(Mocanu Ana)* (vol.I, f.d.55-56);

- *Procesul-verbal de ridicare din 5 mai 2021*, prin care de la Victor Tutunaru au fost ridicate imaginile video din str. Gh. Asachi, 60/1 fixate la 2 mai 2021 (vol.I, f.d.58);

- *procesul-verbal de examinare a imaginilor video din 6 mai 2021*, fixate pe str. ***** Asachi, 60/1 din mun. Chișinău, de format *„avi”* și grupate în două fișiere. Imaginile video surprind curtea blocului care este amplasată pe str. ***** Asachi, 60/1 din mun. Chișinău, unde se observă mai multe autoturisme parcate, fiind iluminate cu lumină artificială a felinarelor din data de 2 mai 2021, la ora 01:35:08. La ora 01:35:56 min., se observă o persoană de sex feminin, cu părul blond, îmbrăcată în jachetă de tip *„jeans”*, care urcă pe un gard. La ora 01:36:30 min.,

se observă o persoană de sex feminin, cu părul închis îmbrăcată în scurtă de tip sport de culoare roz, care de asemena urcă pe același gard. La 01:36:55 min., se observă cum persoanele de sex feminin menționate, se deplasează în direcția camerei cu sacoșe de culoare deschise în mână. La data de 2 mai 2021, la ora 01:40:38 min., se obesrvă cum o persoană de sex masculin, îmbrăcată în haine de culoare închisă, încearcă să urce gardul. La data de 2 mai 2021, la ora 01:40:56 min., se observă cum o altă persoană de sex masculin, îmbrăcată în maiou de culoare descis, având părul lung, încearcă să urce gardul după persoana anterioară, care îl aștepta deja în curte. Ulterior, la ora 01:41:00 min., persoanele de sex masculin menționate, se deplasează în direcția opusă camerei de luat vederi (vol.I, f.d.59-62);

- *procesul-verbal de ridicare din 5 mai 2021*, prin care de la Muzzac Valentina au fost ridicate imaginile video din sediul „Montaco" S.R.L. amplasat pe *****, fixate la 2 mai 2021 (vol.I, f.d.65);

- *procesul-verbal de examinare din 6 mai 2021* a imaginilor video fixate pe str. Gh. Asachi, la intersecție cu str. Sprîncenoaia din mun. Chișinău, ridicate de la magazinul S.R.L. „Montaco" în format *„avi"* și grupate în trei fișiere, ce conțin momentul deplasării persoanelor suspecte, conflictul și telefonul mobil sustras. Imaginile video surprind curtea blocului care este amplasată în adiacentul S.R.L. „Montaco" amplasat pe str. ***** Asachi 60, la interesecție cu str. Sprîncenoaia din mun. Chișinău, însă imaginile video nu indică data și ora.

În imaginea video din primul fișier, se observă două persoane, din care una de sex masculin îmbrăcată în haine de culoare închisă și una de sex feminin îmbrăcată în haine de culoare roz, care se întâlnesc lângă un autoturism de model neidentificat, asemănător unuia de tip „*CUV (crossover utility vehicle)*" de culoare gri, discută între ei, iar ulterior se iscă un conflict.

Imediat, persoana de sex masculin forțează persoana de sex feminin, din mâna căreia cade un obiect iluminiscent, iar în timp ce conflictul se iscă, persoana de sex masculin, după forțare, a ridicat ceva de jos, după care i-a propus persoanei de sex feminin să i-a obiectul. Vizual, persoana de sex masculin, prin gesticulație, a refuzat să primească obiectul. Peste puțin timp, în mâinile persoanelor se observă un obiect iluminiscent, care din nou cade din mâini jos și persoana de sex masculin îl ridică. După ce ridică obiectul, persoana îmbrățișează și îl transmite persoanei de sex feminin, iar ultima îl plasează în buzunar. Ulterior, după câteva discuții, persoana de sex masculin, împreună cu persoana de sex feminin, s-au îndreptat spre locul unde a avut loc actul de huliganism, traversînd strada.

Analizând imaginile video din fișierul nr. 2, se observă că trei persoane, de sex feminin și masculin, fug în partea amplasării camerei de luat vederi. Imediat, după ce persoanele se ascund din vizorul camerelor de luat vederi, se observă cum spre acestea se îndreaptă o persoană de sex masculin, îmbrăcat într-o scurtă de tip sport de culoare roșietic-neagră.

Analizînd imaginile video din fișierul nr. 3, la data de 2 mai 2021, la ora 01:33:54 min., se observă trei persoane care se îndreaptă spre direcția camerei de luat vederi. La ora 01:34:07, peste o clipă, o persoană din grup se întoarce în direcția inversă și întâmpină o altă persoană ce vine din colțul imobilului, iar împreună continuă deplasarea în direcția inițială (vol.I, f.d.66-71).

4.4. **Mijloace materiale de probă:**

- *un purtător de informație tehnico-electronică de tip CD-R de model „Omega"* cu imagini video din sediul „Montaco" S.R.L. amplasat pe *****, fixate la 2 mai 2021 (vol.I, f.d.73), care a fost recunoscut în calitate de mijloc material de probă şi anexat la cauza penală prin ordonanţa ofiţerului de urmărire penală Diomid Nichita din 6 mai 2021 (vol.I, f.d.72).

4.5. În cadrul cercetării judecătorești, de către partea apărării nu au mai fost prezentate şi cercetate alte mijloace de probă suplimentar celor prezentate de partea acuzării.

Poziția părților în dezbateri judiciare.

5.1. Procurorul Denis Cebotari a susținut vinovăția inculpaților, bazându-se pe probele administrate în instanță. A pledat pentru aplicarea art. 10 Cod penal și excluderea circumstanței agravante prevăzute la lit. f) alin. (2) art. 187 Cod penal, în urma modificărilor aduse de Legea nr. 136 din 6 iunie 2024, în vigoare din 7 septembrie 2024. Motivul constă în faptul că valoarea bunurilor sustrase nu depășește limita minimă de 2500 lei, sub pragul a 10 salarii medii pe economie la data săvârșirii faptei. De asemenea, a solicitat excluderea calificativelor „grosolan" și „cinism" din încadrarea juridică conform art. 287 Cod penal, conform aceleiași legi și hotărârii Curții Constituționale nr. 25/2021.

5.2. Apărătorul Anatolie Ceachir, reprezentând interesele lui Constantin Tunicovschi, a pledat pentru achitarea acestuia pe partea învinuirii conform art. 187 Cod penal, susținând că fapta nu întrunește elementele infracțiunii. Pentru fapta prevăzută de art. 287 Cod penal, a cerut condamnarea, însă cu liberarea de la executarea pedepsei pe baza Legii nr. 243/2021 privind amnistia cu prilejul aniversării a 30 de ani de independență a Republicii Moldova. A solicitat anularea și inadmisibilitatea unor probe, invocând art. 251 și art. 94 alin. (1) pct. 4) și 8) Cod procedură penală. A cerut inadmisibilitatea actelor de ridicare a imaginilor video de la Victor Tutunaru și Muzac Valentina, efectuate înainte de începerea urmăririi penale (5 mai 2021 vs. ordonanța din 6 mai 2021). A reclamat și inadmisibilitatea probelor derivate din aceste acte, precum și a proceselor-verbale de recunoaștere a persoanelor în fotografii din 8 mai 2021, în privința inculpaților Onofrei Adrian, Tunicovschi Constantin și Mocanu Ana. A subliniat că, potrivit art. 94 alin. (3) Cod procedură penală, probele dintr-o cauză penală nu pot fi transferate automat în alta fără afectarea dreptului la un proces echitabil. În speță, probele au fost administrate inițial în cauza penală nr. 2017670151, disjunsă din cauza nr. 2014928207, iar rechizitoriul a fost întocmit în altă cauză, nr. 2018020376. Totodată, a arătat, pe baza declarațiilor părții vătămate Dmitrii Racov, că lipsesc elementele laturii obiective a infracțiunii prevăzute de art. 187 Cod penal, deoarece victima nu a observat cine i-a sustras bunurile și nu exclude varianta că acestea au căzut accidental. De asemenea, a reiterat faptul că telefonul i-a fost restituit ulterior de o terță persoană, după ce el a strigat după acesta.

5.3. Apărătorul Pavel Zamfir, care acționează în interesele lui Andrian Onofrei, a solicitat adoptarea unei sentințe de încetare în legătură cu aplicarea legii cu privire la amnistie, iar pedeapsa solicitată de procuror o consideră una prea aspră.

5.4. Apărătoarea Svetlana Moraru, care acționează în interesele inculpatei Mocanu Ana, a pledat pentru achitarea ultimei pe capătul de acuzare conform art. 187 Cod penal, deoarece acuzatorul de stat nu a adus suficiente probe care ar demonstra că a avut loc această faptă, iar cu referire la incriminarea conform art. 287 Cod penal, susține că inculpata a fost de acord cu probele și solicită aplicarea prevederilor legii cu privire la amnistie, deoarece aceasta pentru prima dată a săvârșit o infracțiune și are un copil mic la întreținere, care nu are vârsta de 3 ani.

Analizând coroborat probele administrate în cursul cercetării judecătorești și în faza de urmărire penală, instanța reține următoarele:

6.1. Potrivit Recomandării nr. (94)12 a Comitetului de Miniştri către statele membre ale Consiliului Europei privind independenţa, eficienţa şi rolul judecătorului, judecătorii au obligaţia şi trebuie să deţină puterea de a exercita responsabilităţile judiciare ce le revin în scopul de a se asigura de aplicarea corectă a legii şi instrumentarea cauzelor în mod echitabil, eficient şi rapid.

6.2. Potrivit art. 50 din Codul penal, se consideră răspundere penală condamnarea publică, în numele legii, a faptelor infracţionale şi a persoanelor care le-au săvârşit, condamnare ce poate fi precedată de măsurile de constrângere prevăzute de lege.

Conform art. 51 din Codul penal, temeiul real al răspunderii penale îl constituie fapta prejudiciabilă săvârşită, iar componenţa infracţiunii, stipulată în legea penală, reprezintă temeiul juridic al răspunderii penale.

6.3. În conformitate cu dispoziţiile art. 8 din Codul de procedură penală, precum şi cu cele ale art. 21 din Constituţia Republicii Moldova, orice cetăţean beneficiază de prezumţia de nevinovăţie, deschiderea unei proceduri judiciare penale – prin începerea urmăririi penale – nefiind posibilă decât în condiţiile prevăzute de lege.

La adoptarea unei hotărâri de condamnare, până la rămânerea definitivă, inculpatul are statutul de persoană nevinovată; la pronunţarea unei decizii judecătoreşti de condamnare, prezumţia de nevinovăţie este răsturnată cu efecte *„erga omnes”*, iar soluţia magistraţilor trebuie să se bazeze pe probe certe de vinovăţie, iar în caz de îndoială, ce nu poate fi înlăturată prin probe, trebuie să se pronunţe o soluţie de achitare.

6.4. Potrivit art. 93 din Codul de procedură penală, probele sânt elemente de fapt dobândite în modul stabilit de prezentul cod, care servesc la constatarea existenţei sau inexistenţei infracţiunii, la identificarea făptuitorului, la constatarea vinovăţiei, precum şi la stabilirea altor împrejurări importante pentru justa soluţionare a cauzei. În calitate de probe în procesul penal se admit elementele de fapt constatate prin intermediul următoarelor mijloace: declaraţiile bănuitului, învinuitului, inculpatului şi etc.

În acest context prin prisma alin. (4) art. 100 din Codul de procedură penală, toate probele administrate în cauza penală au fost verificate sub toate aspectele, complet și obiectiv, fiind analizate probele administrate, coroborarea lor cu alte probe, necesitatea administrării de noi probe și verificarea sursei de proveniență a acestora.

Prin urmare, fiind cercetate în conformitate cu art. 101 alin. (l) şi (2) din Codul de procedură penală în cumul probele administrate în cadrul urmăririi penale, se constată că acestea sunt pertinente și concludente, precum și coroborează între ele, nefiind stabilite anumite contradicţii esenţiale şi semnificative între probele cu martori şi cele materiale.

6.5. Conform art. 384 din Codul de procedură penală, instanţa hotărăşte asupra învinuirii înaintate inculpatului prin adoptarea sentinţei de condamnare, de achitare sau de încetare a procesului penal. Sentinţa se adoptă în numele legii. Sentinţa instanţei de judecată trebuie să fie legală, întemeiată şi motivată. Instanţa îşi întemeiază sentinţa numai pe probele care au fost cercetate în şedinţa de judecată.

În conformitate cu art. 8 alin. (3) în coroborare cu art. 389 din Codul de procedură penală, sentinţa de condamnare se adoptă numai în condiţia în care, în urma cercetării judecătoreşti, vinovăţia inculpatului în săvârşirea infracţiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe exacte, cercetate de instanţa de judecată, când toate versiunile au fost verificate, iar divergenţele au fost lichidate şi apreciate corespunzător.

Explicaţii în acest sens se conţin în pct. 4 al Hotărârii Plenului Curţii Supreme de Justiţie nr. 10 din 24 februarie 2000 potrivit cărora sentinţa de condamnare nu poate fi întemeiată pe presupuneri. Sentinţa de condamnare trebuie să se bazeze pe probe exacte, când toate versiunile au fost verificate, iar divergenţele apărute au fost lichidate şi apreciate corespunzător. Toate îndoielile care nu pot fi înlăturate vor fi interpretate în favoarea inculpatului.

Cele nominalizate sunt reflectate şi în pct.6 al Hotărârii Plenului Curţii Supreme de Justiţie „Privind sentinţa judecătorească” nr.5 din 19 iunie 2006, din care rezultă că „Vinovăţia

persoanei în săvârşirea faptei se consideră dovedită numai în cazul când instanţa de judecată, călăuzindu-se de principiul prezumţiei nevinovăţiei, cercetând nemijlocit toate probele prezentate, iar îndoielile, care nu pot fi înlăturate, fiind interpretate în favoarea inculpatului şi în urma unei proceduri legale, a dat răspuns la toate chestiunile prevăzute în art.385 Cod de procedură penală".

6.6. Astfel, instanţa conchide că în privința inculpaţilor a fost pornită urmărirea penală și derulată cu respectarea legislației procesual penale în vigoare.

La fel, conform art. 6 alin. (3) al Convenției pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, instanţa concretizează că inculpatelor li s-a adus la cunoștință urmărirea penală atât *natura* și *cauza* acuzației, dar și probele pe care se fundamentează acuzația în materie penală, într-o manieră detaliată şi în termen legal, prin ordonanţa de recunoaştere în calitate de bănuit, prin ordonanţa de punere sub învinuire şi rechizitoriul întocmit.

6.7. Instanţa de judecată subliniază că şi-a bazat constatările sale pe probele verbale şi în scris prezentate, dar şi în analiza faptului dacă acuzările sunt bine justificate conform standardului de dovadă, care este acel al *„în afara dubiilor rezonabile"*, or astfel de dovadă poate rezulta din coexistenţa deducerilor suficient de puternice, clare şi concordante sau a similarelor prezumţiei de fapt necombătute; adiţional, poate fi luat în consideraţie comportamentul părţilor când sunt obţinute dovezile *(hotărârea Irlanda c. Regatului Unit din 18 ianuarie 1978, seria A nr. 25, p. 65, alin. 161)*.

6.8. În același timp, se impune a preciza că, potrivit prevederilor art. 6 din Convenţie, în dreptul la un proces echitabil se atribuie şi necesitatea motivării hotărârii. Sub acest aspect în cauzele *Hiro Balani contra Spaniei, Vandehurk contra Olandei, Ruiz Torija contra Spaniei şi Boldea contra României*, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat că art.6 paragraful 1 din Convenție obligă instanțele să-și motiveze hotărârile. Amploarea acestei obligații poate varia însă în funcție de natura hotărârii, trebuind avute în vedere diversitatea solicitărilor pe care inculpatul le-a formulat în fața instanței, precum şi diferențele existente în fiecare stat contractant cu privire la dispozițiile legale obligatorii, cutume, opinii exprimate în doctrină, aplicabile în această materie.

De asemenea, CtEDO a arătat că obligația instanței de a motiva hotărârea pronunțată, este aceea de a demonstra părților că au fost ascultate *(cauza Tatishvili contra Rusiei din 2007)*. La fel, art. 6 al Convenției implică în special în sarcina instanței obligația de a examina efectiv mijloacele, argumentele și ofertele de probă ale părților *(cauzele Perez împotriva Franței şi Van de Hurk împotriva Olandei)*.

6.9. Subsecvent, instanţa mai adaugă că a apreciat probele inclusiv prin prisma poziției acuzaţilor în faţa instanţei, care au refuzat să participe la examinarea cauzei, nu au dorit sau insistat să depună declarații, cu excepția lui Mocanu Ana, care a fost audiată inițial, poziție, care a fost verificată în instanţa de judecată doar prin ansamblu cu alte probe determinante la caz.

Aşadar, instanţa a apreciat poziţia inculpaţilor doar în coroborare cu alte mijloace de probă şi nu le-a atribuit un caracter decisiv pentru susţinerea acuzaţiei în materie penală pe caz, or în acest caz a intervenit un motiv obiectiv al imposibilităţii audierii acestora în şedinţă de judecată din motivul eschivării cu rea-voinţă, iar în aceste condiţii nu poate exista o încălcare a art. 6 par. 1 din Convenţie.

În acelaşi context, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat în hotărârea din cauza *Bykov împotriva Rusiei (MC)*, că instanţa nu a luat în considerare înregistrarea conversaţiei ca o mărturie directă care ar fi putut constitui baza esenţială a unei constatări a vinovăţiei, ci doar ca o

probă care a avut o importanţă limitată într-un set complex de elemente de probă pe care instanţa le-a apreciat în cumul (*par. 102-103 din ultima hotărâre*).

6.10. Instanța, analizând probele din dosar în conformitate cu art. 101 alin. (1) Cod procedură penală, apreciază că acestea sunt pertinente, concludente, utile, veridice și corelate, confirmând că faptele imputate inculpaților au fost săvârșite de aceștia cu vinovăție, conform învinuirii. Referitor la excepția apărării privind inadmisibilitatea probelor, pe motiv că ar fi fost administrate într-o altă cauză penală (nr. 2017670151, disjunsă din nr. 2014928207), iar rechizitoriul ar proveni dintr-o cauză diferită (nr. 2018020376), instanța respinge această susținere ca neîntemeiată și neesențială. Nu s-au identificat asemenea circumstanțe în prezenta cauză, iar faptele datează din 2021. Urmărirea penală a fost inițiată la 6 mai 2021 în dosarul nr. 2021010448 (art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal), respectiv la 11 mai 2021 în dosarul nr. 2021010458 (art. 187 alin. (2) lit. b), c), d) Cod penal), ulterior aceste cauze fiind conexate într-o singură procedură (vol. I, f.d. 1-3). Prin urmare, instanța constată că nu există temeiuri pentru excluderea probelor invocate de apărare. identificate asemenea circumstanțe de fapt, precum au fost invocate de apărare.

6.11. Instanța respinge ca neîntemeiate excepțiile privind inadmisibilitatea actelor de ridicare a imaginilor video din 05 mai 2021 de la Victor Tutunaru (str. ***** Asachi, 60/1) și Muzac Valentina (sediul „Montaco” S.R.L.), precum și a probelor derivate și a acțiunilor de prezentare pentru recunoaștere, invocate de apărare pe motiv că acestea ar fi fost efectuate anterior pornirii urmăririi penale. În motivare, instanța se sprijină pe art. 279 alin. (1) Cod procedură penală, care prevede că acțiunile procesuale se desfășoară după înregistrarea sesizării privind infracțiunea, în cazul de față din 02 mai 2021 (vol.I, f.d.10). Acțiunile efectuate nu au necesitat autorizarea judecătorului de instrucție și nu au fost măsuri procesuale de constrângere, conform prevederilor legale. De asemenea, conform alin. (3) al aceluiași articol, ridicarea obiectelor trebuie să se facă cu consimțământul persoanei domiciliate sau cu autorizația corespunzătoare, iar în cauză nu s-au constatat încălcări în acest sens. Prin urmare, probele și acțiunile invocate sunt admisibile și valabile în proces.

6.12. Concomitent, instanța relevă că, pentru declanșarea procesului penal și, ca urmare pentru începerea activității organelor de urmărire penală sau a procurorului, în toate cazurile, această activitate este determinată de încunoștințarea organelor competente din sursele prevăzute de art. 262 și 273 Cod de procedură penală despre săvârșirea sau pregătirea pentru săvârșirea unei infracțiuni prevăzute de Codul penal. Actul respectiv constituie și punctul de plecare al procesului penal fără care acesta nu poate începe.

În art. 274 alin. (1) Cod de procedură penală se stabilește că organul de urmărire penală sau procurorul sesizat în modul prevăzut în art.262 şi 273 dispune în termen de 45 de zile (*până la modificările operate prin Legea nr.245 din 31 iulie 2023, în vigoare din 22 august 2023 – termenul de 30 de zile*), prin ordonanţă, începerea urmăririi penale în cazul în care, din cuprinsul actului de sesizare sau al actelor de constatare, rezultă o bănuială rezonabilă că a fost săvârşită o infracţiune şi nu există vreuna din circumstanţele care exclud urmărirea penală, informând despre aceasta persoana care a înaintat sesizarea sau organul respectiv. *A contrario*, conform alin. (5) al aceluiași articol, în cazul în care procurorul refuză pornirea urmăririi penale, el confirmă faptul prin ordonanţă motivată şi anunţă despre aceasta, într-un termen cât mai scurt posibil, dar nu mai mare de 15 zile, persoana care a înaintat sesizarea.

6.13. Prin urmare, fiind pusă în discuție întrebarea privitor la acțiunile de urmărire penale pasibile a fi efectuate și, implicit, garanțiile drepturilor persoanelor implicate în procesul penal până la declanșarea urmăririi penale, se desprinde, că din momentul sesizării sau autosesizării

pînă la darea ordonanței de începere a urmăririi penale, înăuntrul acestui termen, organul de urmărire penală poate efectua doar acțiunile procesuale prin care nu este adusă atingere drepturilor părților, adică se vor efectua acțiunile ce nu suferă amânare în scopul constatării bănuielii rezonabile.

Tezele enunțate au fost redate și de Curtea Supremă de Justiție în Recomandarea sa nr. 38 care consideră că până la începerea urmăririi penale, dar de la momentul sesizării, pot fi efectuate asemenea acțiuni ca „*audierea martorilor*", „*cercetarea la fața locului*" sau „*prezentarea spre recunoaștere*".

6.14. Conform rechizitoriului, inculpaților li se impută două categorii de infracțiuni săvârșite la 0 2 mai 2021:

1. Infracțiunea de **jaf** (art. 187 alin. (2) lit. b), e) și f) Cod penal), definită ca sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, comisă de două sau mai multe persoane, cu cauzarea unor daune în proporții considerabile și prin aplicarea unei violențe nepericuloase pentru viața și sănătatea persoanei.
2. Infracțiunea de **huliganism** (art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal), constând în acțiuni intenționate ce încalcă grosolan ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanelor și caracterizate printr-un cinism sau obrăznicie deosebită, comise de două sau mai multe persoane.

6.15. Conform art. 113 alin. (1) din Codul penal, se consideră calificare a infracţiunii determinarea şi constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârşite şi semnele componenţei infracţiunii, prevăzute de norma penală. Alin. (2) al aceluiași articol stabilește că calificarea oficială a infracţiunii se efectuează la toate etapele procedurii penale de către persoanele care efectuează urmărirea penală şi de către judecători.

Calificarea oficială a infracţiunii se efectuează la toate etapele procedurii penale de către persoanele care efectuează urmărirea penală şi de către judecători. Instanţa de judecată relevă că în cauza *„Kokkinakis vs Grecia din 25 mai 1993"*, CtEDO a statuat că „(...) o infracţiune trebuie să fie definită clar prin lege. Această condiţie va fi îndeplinită atunci cînd individul poate să ştie, pornind de la prevederea normei pertinente şi la nevoie cu ajutorul interpretării ce-i este dată în jurisprudenţă, ce acte şi omisiuni sunt de natură să-i angajeze răspunderea penală".

6.16. Verificând respectarea condiţiilor prevăzute de Codul de procedură penală, dar şi poziția apărării, în coraport cu declaraţiile părţii vătămate, a martorilor, dar şi cu cercetarea nemijlocită a restului mijloacelor de probă în şedinţă de judecată, administrate la urmărire penală, instanţa a constatat că au avut loc faptele prejudiciabile, care au fost săvârşite de inculpaţi cu vinovăţie, încadrate în conformitate cu prevederile normelor din Codul penal al Republicii Moldova expuse *supra*, după semnele invocate *infra*.

6.17. Instanța, după examinarea probelor și declarațiilor părții vătămate Dmitrii Racov, constată că Dmitrii Racov a fost martor direct al evenimentelor („mărturie oculară"), iar declarațiile sale nu au fost contrazise de alte probe El a relatat că inculpații au agresat un câine, iar la intervenția sa au fost atacat fizic de către aceștia. Dmitrii Racov a fost lovit de mai multe persoane, iar în timpul altercației, inculpații Adrian Onofrei și Ana Mocanu l-au agresat pe Dmitrii Trofimov, aplicându-i lovituri, inclusiv în zona capului, fapt ce confirmă săvârșirea infracțiunii de huliganism în formă grupată. De asemenea, Ana Mocanu a aplicat violențe și victimei Mitreniuc Anna, trăgând-o de păr, fără a-i provoca leziuni grave. În concluzie, instanța reține că faptele incriminate inculpaților sunt susținute de probele administrate și corespund învinuirii formulate, constatând săvârșirea infracțiunilor de huliganism și aplicare a violenței.

6.18. Aceste declarații sunt susținute și de martorul Victor Lanciu, care a relatat că a auzit gălăgie și a observat mișcări suspecte în zona incidentului, unde a găsit o persoană tânără, de sex masculin, căzută. Acesta a intervenit, ridicând victima și alertând serviciile de urgență prin apelul la „112”. Martorul a menționat că agresorii nu i-au opus rezistență, însă s-au dispersat la apropierea sa. Astfel, declarația martorului confirmă indirect săvârșirea faptei prin descrierea victimei, a locului și momentului, precum și prin evidențierea reacției făptuitorilor, întărind versiunea acuzării și relatarea părții vătămate Dmitrii Racov privind împrejurările evenimentului.

6.19. Instanța constată că în spațiul public a fost aplicată violența în mod evident fără un motiv justificat, având un caracter huliganic, ca răspuns la simple observații firești. Aceasta reflectă o atitudine a făptuitorilor de a-și manifesta superioritatea față de terți și față de normele morale și legale ale societății. Raportul de expertiză medico-legală nr. 202102D0745 din 24 mai 2021, în baza documentelor medicale ale victimei Trofimov Dmitrii, relevă prezența unor leziuni severe: fracturi ale pereților orbitei stângi și sinusurilor maxilare bilaterale, hematom și multiple plăgi confuze la nivelul feței, cauzate prin acțiunea unui obiect contondent dur în circumstanțele indicate. Aceste leziuni au produs o dereglare temporară a sănătății, încadrându-se ca vătămare corporală ușoară. Leziunile se află în zone accesibile pentru autoinfligere, însă natura lor nu corespunde autoprovocării, iar diagnosticul clinic de comoție cerebrală nu este susținut de date neurologice obiective, fiind exclus din aprecierea medico-legală. Concluziile confirmă fără echivoc existența urmărilor traumatice generate direct prin aplicarea violenței și perturbarea ordinii publice.

6.20. La fel, și prin raportul de expertiză medico-legală nr. 202102D0744 din 13 mai 2021, la studierea medico-legală a documentelor medicale pe numele lui Mitreniuc Anna, născută în 1995, s-au constatat „*Leziunea traumatică superficială a pielii păroase a capului; Contuzia țesuturilor moi a feței; Contuzia fesuturilor moi în regiunea umărului stâng*”, care deși nu se supune aprecierii medico-legale, expertul judiciar le-a descris cert și în opinia instanței, confirmă faptul urmărilor pe suprafața corpului victimei, îndeosebi acțiunile când ultima a fost trasă de păr de inculpata Ana Mocanu, coagulând caracterul veridic al mărturiilor directe ale părții vătămate Dmitrii Racov.

6.21. De asemenea, prin cercetarea la fața locului din 02 mai 2021, a fost relevat locul public al comiterii infracțiunii la intersecția str. ***** Asachi cu str. Sprîncenoaia din municipiul Chișinău, susținut și prin înregistrările video examinate, care atestă prezența inculpaților, recunoscuți ulterior în cadrul acțiunilor de urmărire penală de victime. Mai mult, în cadrul cercetării la fața locului, nu s-au depistat eventuale bunuri care ar fi aparținut părții vătămate Dmitrii Racov, care semnifică un prim argument despre sustragerea acestora.

6.22. Instanța reține declarațiile părții vătămate Dmitrii Racov, care a relatat că, după ce Anna Mitreniuc a observat că Dmitrii Trofimov era jos, grupul de făptuitori a fugit, moment în care a constatat lipsa telefonului și a banilor. Dmitrii Racov a strigat după aceștia pentru a-i cere restituirea telefonului, iar una dintre persoanele aflate cu făptuitorii, dar nu Ana Mocanu, i-a returnat telefonul, însă acesta era deteriorat. Totodată, făptuitorii au fugit. Victima a precizat că i-au fost sustrase 2500 de lei, însă telefonul a fost returnat ca urmare a solicitării sale. Telefonul era în buzunarul drept al pantalonilor, iar banii în buzunarul frontal al hanoracului, fără ca el să simtă momentul furtului. Pe durata conflictului, hanoracul i-a fost rupt, iar buzunarul în care se afla telefonul era deschis, ceea ce sugerează posibilitatea că telefonul a căzut în timpul altercației, fapt susținut și de starea fizică a telefonului, cu ecranul spart.

6.23. Reieșind din aceste circumstanțe, instanța respinge obiecțiile apărării, privind lipsa sustragerii deschise a bunurilor, or în mod vădit bunurile au fost sustrase în momentul aflării

acestora la victimă și prin urmare, făptuitorii, conștientizau caracterul acțiunilor deschise ale lor, indiferent dacă în acel moment, victima a simțit sau nu momentul deposedării sale. Mai mult, pentru excluderea semnului „*modului*” deschis al sustragerii, făptuitorii urmau să fie siguri că nu sunt observați de alte persoane, indiferent dacă victima sau terți, aspect care nu este plauzibil în contextul circumstanțelor în care au fost luate bunurile, adică direct de la Racov Dmitrii, cât și în prezența nemijlocită a altor martori sau victime. Aceste circumstanțe denotă că făptuitorii conștientizau că sunt sau pot fi văzuți de alte persoane prezente, înțelegeau evident acest lucru, dar au dorit să sustragă bunurile în contextul unei intenții supravenite spontan, după săvârșirea faptei de huliganism și au continuat acțiunile lor, renunțând doar la sustragerea telefonului mobil. Instanța respinge argumentul apărării privind posibilitatea ca banii să fi căzut, considerând inexplicabil ca toate bancnotele de 100 și 200 lei, menționate de victimă, să fi dispărut astfel. În consecință, instanța concluzionează că banii au fost sustrasi în mod intenționat de inculpați, fapt întărit și de deținerea și returnarea telefonului mobil de către aceștia în momentul fugii.

6.24. Instanța relevă participarea directă a celor trei inculpați, confirmată prin analiza imaginilor video din 6 mai 2021, înregistrate pe strada ***** Asachi 60/1, mun. Chișinău, care surprind momentul deplasării și eschivării acestora. În plus, în imaginile video ridicate de la magazinul S.R.L. „Montaco”, de pe strada Gh. Asachi, la intersecția cu strada Sprîncenoaia, se observă o curte adiacentă blocului situat în apropiere. Acolo, două persoane – un bărbat îmbrăcat în haine închise la culoare și o femeie în roz – discută lângă un autoturism gri tip CUV, moment în care izbucnește un conflict. Bărbatul forțează femeia, iar din mâna acesteia cade un obiect iluminiscent, pe care bărbatul îl ridică și îi propune să îl ia, dar refuză. Ulterior, obiectul cade din nou, este ridicat, transmis femeii care îl pune în buzunar. După câteva discuții, amândoi se îndreaptă spre locul unde a avut loc actul de huliganism, traversând strada. De asemenea, în imagini se observă trei persoane fugind spre zona camerei de supraveghere, care se ascund din câmpul vizual. Apoi, un bărbat în scurtă sport roșietic-neagră se îndreaptă spre acestea. Mai târziu, alte trei persoane merg în direcția camerei, iar la ora 01:34:07, una dintre ele se întoarce, întâlnește o altă persoană și împreună continuă deplasarea în direcția inițială. Aceste elemente vizuale confirmă implicarea și coordonarea inculpaților în faptele descrise.

6.25. Astfel, instanța reține că, în cadrul acțiunilor de prezentare spre recunoaștere a persoanei după fotografie, partea vătămată Dmitrii Racov a identificat fără echivoc persoanele implicate în comiterea faptelor incriminate, și anume pe inculpații Tunicovschi Constantin, Onofrei Adrian și Mocanu Ana. În mod similar, participarea inculpaților la săvârșirea infracțiunii de huliganism a fost confirmată și de către părțile vătămate Trofimov Dmitrii și Mitreniuc Anna, în cadrul acelorași acțiuni procesuale de recunoaștere, efectuate în faza de urmărire penală. Aceste recunoașteri se coroborează cu ansamblul celorlalte probe administrate în cauză.

6.26. Instanța constată lipsa unor versiuni alternative din partea inculpaților cu privire la circumstanțele producerii evenimentelor. Totodată, inculpata Ana Mocanu, solicitând examinarea cauzei în procedură simplificată, a recunoscut fapta de aplicare a violenței în comun cu ceilalți inculpați. Această recunoaștere nu a fost contestată de apărătorii inculpaților, care, din contra, au susținut aplicabilitatea prevederilor legii amnistiei în privința acestora. În ceea ce privește sustragerea mijloacelor bănești, inculpata Ana Mocanu a avut o poziție evazivă, afirmând că nu cunoaște cine a luat banii în sumă de 2500 lei și că, potrivit discuțiilor avute cu ceilalți inculpați, niciunul dintre aceștia nu și-ar fi însușit suma respectivă. Cu toate acestea, inculpata a recunoscut că a auzit un obiect căzând de la una dintre persoanele implicate, iar ulterior a ridicat un telefon de pe jos, pe care l-a restituit, chiar dacă restituirea efectivă nu a fost

realizată de ea personal. Aceste declarații, coroborate cu celelalte probe, nu înlătură însă implicarea sa în succesiunea faptelor.

6.27. În acest context, instanța reține că Ana Mocanu a confirmat prezența sa împreună cu inculpații Tunicovschi Constantin, Onofrei Adrian și Sîrcu Nina, precum și caracterul spontan al întâlnirii cu victimele. Totodată, aceasta a relatat că incidentul a fost declanșat de reacția victimelor la comportamentul inculpaților, care s-ar fi „jucat" cu un câine, fapt ce a generat observații din partea părților vătămate. Conform declarațiilor sale, pe fondul acestor observații, inculpații Tunicovschi Constantin și Onofrei Adrian s-au întors, motivat de presupuse afirmații ofensatoare adresate acestora, ceea ce a dus imediat la izbucnirea conflictului fizic. Ana Mocanu a recunoscut că a participat activ la agresiune, inclusiv prin aplicarea de lovituri asupra victimei Mitreniuc Anna, confirmând astfel implicarea sa directă în acțiunile violente incriminate.

6.28. În aceste condiții, instanța reține că vinovăția inculpaților a fost pe deplin demonstrată, indiferent de poziția adoptată de aceștia pe parcursul urmăririi penale sau în faza judecății, sub aspectul recunoașterii sau contestării faptelor imputate. Prin urmare, toate probele administrate au fost apreciate de instanță ca fiind legale, pertinente și concludente pentru justa soluționare a cauzei, inclusiv cele rezultate din declarațiile inculpatei Ana Mocanu, care a recunoscut parțial comiterea faptelor, confirmând implicarea sa în actele de violență.

Sub acest auspiciu, instanţa mai susţine că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a menționat că, deși articolul 6 § 1 din Convenție garantează dreptul la un proces echitabil, acesta nu stabilește reguli privind admisibilitatea probelor, problemă care trebuie să fie reglementată în primul rând de dreptul național *(Lhermitte v. Belgia [MC], 29 noiembrie 2016, § 83)*, or atunci când Curtea Europeană verifică încălcări ale procedurii de administrare a probelor, ea constată modul în care această încălcare afectează caracterul echitabil al întregii proceduri *(Bykov v. Rusia [MC], 10 martie 2009, § 89, Prade v. Germania, 3 martie 2016, §33, Dimitrov și Momin v. Bulgaria, 7 iunie 2018, § 51, 62)*.

Pe plan național, articolul 95 alin. (1) din Codul de procedură penală prevede că sunt admisibile probele pertinente, concludente şi utile administrate în conformitate cu prevederile Codului, iar articolul 95 alin. (2) stabilește că problema admisibilității probelor o decide organul de urmărire penală, din oficiu sau la cererea părților, ori, după caz, instanța de judecată, important fiind accesul în egală măsură a tuturor părţilor la cercetarea probei.

6.29. ***Cu privire la temeiul juridic de atragere la răspundere penală în baza art. 187 din Codul penal***, instanţa constată că inculpaţii au atentat la *obiectul juridic special* al infracţiunii prevăzute de art. 187 din Codul penal, care în speţă este format din relaţiile sociale cu privire la posesia asupra bunurilor mobile, iar în aspect secundar din relaţiile sociale cu privire la integritatea corporală a persoanei, în cazul aplicării violenţei nepericuloase pentru viaţa şi sănătatea persoanei.

Obiectul material al infracţiunilor în cauză, respectiv îl reprezintă bunurile care au o existenţă materială, sunt create prin munca omului, dispun de valoare materială şi cost determinat, fiind bunuri mobile şi străine pentru făptuitor, fiind descrise *supra* şi relevate din actul de sesizare despre săvârşirea infracţiunii şi ridicate ulterior de la inculpate sau în contextul cercetării la faţa locului.

În subsidiar, conform art. 459 alin. (5) (*art. 288 alin. (5) în red. Legii nr. 1125 din 13 iunie 2002)* din Codul civil, bunurile care nu sânt raportate la categoria de bunuri imobile, sânt considerate bunuri mobile, inclusiv *banii*, iar conform art. 455 *(art. 285 în red. Legii nr. 1125 din 13 iunie 2002)* din Codul civil, prin bunuri se consideră toate lucrurile susceptibile apropierii

individuale sau colective şi drepturile patrimoniale, lucrurile fiind obiectele corporale în raport cu care pot exista drepturi şi obligaţii civile.

Prin urmare, bunurile sustrase reprezintă lucruri susceptibile apropierii individuale, în privinţa căruia victimele îşi exercitau dreptul de proprietate şi posesie, fiind bunuri mobile, care în rezultat constituie obiectul material al infracţiunii.

Cu referire la *victima* infracţiunii, aceasta este reprezentată de persoana fizică căreia i-a fost cauzat un prejudiciu material, adică de către Dmitrii Racov, care se atestă prin probele enunţate recent şi o confirmă personal părţile vătămate, fiind recunoscute în acest sens oficial.

6.30. Analizând *latura obiectivă* a componenței infracțiunii incriminate inculpaților, instanța de judecată subliniază că aceasta se comprimă prin descrierea a patru semne distincte: a) fapta prejudiciabilă ce constă în acţiunea de luare ilegală şi gratuită; b) urmările prejudiciabile sub forma prejudiciului patrimonial efectiv; c) legătura de cauzalitate dintre fapta prejudiciabilă şi urmările prejudiciabile, şi d) modul deschis.

Cu referinţă la fapta prejudiciabilă, instanţa relevă modul de deposedare a victimei de bunurile sale şi imposedarea, care prespune trecerea în stăpânirea inculpaţilor a bunurilor sustrase, iar în ansamblu şi reprezintă fenomenul luării bunurilor.

Faptul deposedării şi al imposedării se demonstrează în cumul prin întregul ansamblu de mijloace de probe, cum s-a descris anterior, iar în detaliu se confirmă prin dispunerea reală de aceste bunuri sustrase de către inculpați, dar şi indirect prin restituirea altui bun luat în prealabil de la victimă, adică a telefonului mobil, ce confirmă predispunerea și disponibilitatea inculpaților de a sustrage și mijloacele bănești.

Ilegalitatea acţiunilor şi gratuitatea luării bunurilor mobile, se manifestă prin confirmarea dreptului legal de posesie asupra bunurilor sale de către partea vătămată, exprimată în declaraţiile acestuia, iar cu privire la urmările prejudiciabile, instanţa reţine legătura indisolubilă dintre acestea şi obiectul juridic special, or prin cauzarea urmărilor se aduce atingere directă a relaţiilor sociale cu privire la posesia bunurilor şi se arată implicit esenţa caracterului patrimonial al sustragerii. Pe cale de consecinţă, obiectul juridic alături de obiectul material condiţionează forma exterioară a urmărilor prejudiciabile, astfel încât, proporţia reducerii masei patrimoniale a părţilor vătămate a fost direct proporţională cu creşterea masei patrimoniale a făptuitorilor, cimentând legătura cauzală din faptă și urmări.

În acest context, se indică exact la categoria, tipul şi valoarea bunurilor sustrase, indiferent de percepţia valorii acestora de către inculpat, iar aceste prejudicii nu constituie nişte *„beneficii prezumate”* pentru victimă, ci s-au aflat în posesia reală a sa, după care au trecut definitiv în posesia inculpaților, ce indică direct spre cauzarea unui *„prejudiciu patrimonial efectiv”* părţii vătămate Dmitrii Racov.

De asemenea, imputarea prejudiciului patrimonial efectiv cauzat prin sustragere presupune stabilirea legăturii de cauzalitate dintre acesta şi luarea ilegală şi gratuită.

Cu alte cuvinte, instanţa reţine anume faptul că au trecut bunurile sustrase în stăpânirea definitivă a inculpatului, fiind creat un gol în sfera patrimonială a părţii vătămate, ceea ce semnifică efectul acestei legături de cauzalitate, prezumţia existenţei căreia este condiţionată de imposibilitatea restituirii ulterioare a tuturor bunurilor sustrase, dar şi dispunerea de acestea de către inculpați, după propriile năzuinţe.

Instanța reține că, în prezenta speță, modul deschis de comitere a faptei a întrunit cumulativ atât elementele subiective, cât și cele obiective ale infracțiunii de jaf. Astfel, acțiunea de sustragere a fost realizată în mod vădit și fără disimulare, inclusiv prin aplicarea violenței nepericuloase, în scopul învingerii rezistenței victimei, în prezența unor terți. În ceea ce privește

criteriul subiectiv, instanța constată că inculpații au acționat cu intenție directă, în mod conștient și în văzul persoanelor aflate la fața locului, vizând în mod nemijlocit partea vătămată și urmărind obținerea unui folos material injust. Criteriul obiectiv a fost întrunit prin faptul că bunurile au fost luate în timp ce victima se afla sub observația directă a făptuitorilor, aceștia conștientizând că sunt văzuți și neîncercând să-și ascundă acțiunile. În concluzie, instanța statuează că infracțiunea de jaf, fiind una materială, s-a consumat în momentul în care inculpații au reușit să dispună de bunurile sustrase conform propriei voințe, fiind astfel întrunită latura obiectivă a infracțiunii prevăzute de lege.

Cu referire la agravanta prevăzută la lit. f) din alin. (2) a art. 187 Cod penal, instanţa atestă că potrivit art. 126 alin. (2) din Codul penal (*după modificările operate prin Legea nr.136 din 6 iunie 2024, în vigoare din 7 septembrie 2024*), se consideră proporţii considerabile sau esenţiale valoarea bunurilor *sustrase* /.../ de o persoană sau de un grup de persoane, care depăşeşte *10 salarii medii lunare pe economie prognozate*, stabilite prin hotărârea de Guvern în vigoare la momentul săvârşirii faptei. În anul 2021, conform Hotărârii Guvernului nr. 923 din 22 decembrie 2020, în vigoare din 24 decembrie 2020, salariul mediu pe economie a fost aprobat la valoarea de 8716 lei, iar prin urmare, proporțiile considerabile o pot constitui valoarea bunurilor sustrase care ar depăși suma de 87160 de lei, însă la caz, prejudiciul este cuantificat la 2500 lei.

Suplimentar, conform art. 10 alin. (1) din Codul penal, este stabilit imperativ că legea penală care *înlătură caracterul infracţional al faptei*, care uşurează pedeapsa ori, în alt mod, *ameliorează situaţia persoanei ce a comis infracţiunea are efect retroactiv*, adică se extinde asupra persoanelor care au săvârşit faptele respective *până la intrarea în vigoare a acestei legi*, inclusiv asupra persoanelor care execută pedeapsa ori care au executat pedeapsa, dar au antecedente penale. În acest mod, prin prisma acestor prevederi, instanța consideră justă excluderea acestei circumstanțe agravante din învinuirea adusă, poziție acceptată și de acuzarea de stat în cadrul dezbaterilor judiciare.

În acelaşi context, instanţa reţine şi calificativul agravant prevăzut la lit. b) al alin. (2) din art. 187 a Codului penal – „*de două sau mai multe persoane*”, motivând prin faptul că la caz s-a stabilit cert participarea a mai multor de 3 făptuitori în persoana inculpaţilor, care au acţionat prin înţelegere prealabilă şi de comun acord în scopul săvârşirii infracţiunii.

La fel, instanţa va reţine încadrarea juridică a acţiunilor inculpaţilor cu agravanta *„aplicarea violenţei nepericuloase pentru viaţa sau sănătatea persoanei”*, în cazul atentării la bunurile ce aparţin lui Dmitrii Racov, manifestată prin bruscarea victimei, lovituri, împingeri şi aruncarea la sol, acțiuni demonstrate prin probele administrate, inclusiv declarații sau înregistrări video, iar esenţial este că în acest caz, violenţa nepericuloasă pentru viaţa sau sănătatea persoanei ori ameninţarea aplicării acesteia a avut destinaţia de facilitare a săvârşirii sustragerii.

De asemenea, instanţa conchide că în lumina unificării jurisprudenţei existente, prin prisma recomandărilor Curţii Supreme de Justiţiei, exemplificată în Hotărârea Plenului CSJ nr. 23 din 28 iunie 2004 cu privire la practica judiciară în procesele penale despre sustragerea bunurilor, se opinează la pct. 5 că aplicarea intenţionată de lovituri ori sau săvârşirea *altor acţiuni violente* care au cauzat o durere fizică, dacă aceste acţiuni nu au creat pericol pentru viaţa şi sănătatea victimei, se pot încadra în sintagma agravantă reţinută de instanţă în acest caz.

6.31. Cu referire la *latura subiectivă* se remarcă că infracțiunea de jaf este una intenționată, iar conținutul intenției trebuie examinat şi determinat, stabilit din materialele faptei, adică prin aprecierea tuturor elementelor laturii subiective.

Concluzia privind conţinutul intenţiei rezultă din materialitatea faptei *(dolus ex re)*, adică din examinarea tuturor semnelor laturii obiective, iar din ansamblul mijloacelor de probă

administrate şi a circumstanţelor de fapt şi de drept analizate *supra* denotă prezenţa unei intenţii directe la săvârşirea infracţiunii de către inculpaţi.

Subsecvent, prezenţa intenţiei directe a fost determinată şi de alte acţiuni evident premeditate, care nu pot fi executate în absenţa aspectelor volitive şi intelective ale acestui semn, or, inculpaţii a efectuat acţiuni concrete în scopul sustragerii bunurilor lui Dmitrii Racov, pentru a le folosi după propria năzuinţă, au aplicat violenţa, iar ulterior au dispus de acestea, inclusiv până la ridicarea unor bunuri de către organul de urmărire penală.

Concomitent, instanţa nu a constatat semne care ar infirma prezenţa scopului de cupiditate la săvârşirea infracţiunii, ori din mijloacele de probă administrate denotă exclusiv dorinţa inculpatelor de a beneficia de bunurile sustrase, de a le trece în posesia acestora, or a altor persoane, neavând intenţia folosirii temporare a banilor sustraşi, circumstanţe realizate în speţă şi iterate *supra*, or bunurile nu au fost restituite benevol victimei, iar din mijloacele băneşti sustrase, au beneficiat toţi făptuitorii.

6.32. Din punct de vedere al calităţii de *subiect* al infracţiunii, instanţa statuează că acesta este reprezentat de persoana fizică responabilă, care la momentul săvârşirii infracţiunii a atins vârsta de 14 ani, iar după cum reiese din extrasul din Registrul de Stat al Populaţiei (vol.I, f.d.111, 112, 114), la momentul comiterii faptei, Ana Mocanu avea vârsta de 21 de ani, Constantin Tunicovschi avea vârsta de 24 de ani și Adrian Onofrei avea vârsta de 18 ani, aceştia nu se află la evidenţa medicului narcolog sau psihiatru (vol.I, f.d.126-131) şi respectiv, toți întrunesc condiţiile subiectului pasibil de răspundere penală, având la data comiterii infracţiunii vârsta răspunderii și fiind responsabili.

6.33. ***Cu privire la temeiul juridic de atragere la răspundere penală în temeiul art. 287 alin. (2) lit. b) din Codul penal***, instanţa constată că inculpații Onofrei Adrian, Tunicovschi Constantin și Mocanu Ana au atentat la *obiectul juridic special* al infracţiunii prevăzute de art. 287 din Codul penal, care în speţă este unul complex format din *obiectul juridic principal*, constituit din relaţiile sociale cu privire la ordinea publică apărate împotriva infracţiunii de huliganism şi *obiectul juridic secundar*, constituit din relaţiile sociale cu privire la integritatea corporală, sănătatea sau libertatea psihică *(morală)* a persoanei.

În consecinţă, prin acţiunile sale, inculpata a perturbat în mod grav echilibrul şi starea de respect a drepturilor fundamentale ale persoanelor, determinate prin asigurarea protecţiei integrităţii corporale şi psihice a victimelor Trofimov Dmitrii și Mitreniuc Anna, ca elemente componente ale definiţiei de *„ordine publică”*.

În calitate de *obiect material* al infracţiunii de huliganism se determină corpul persoanei, care la caz, reieşind din probele cercetate în instanţa de judecată este reflectat în corpul părţii vătămate, cărora le-au fost provocate dureri fizice în rezultatul infracţiunii, iar prin urmare, ultimele reprezintă și *victime* ale infracțiunii.

6.34. Din aceleaşi argumente sus-enunţate, instanţa constată şi prezenţa *laturii obiective* a infracţiunii în acţiunile inculpaților la caz, determinată de fapta prejudiciabilă exprimată în acţiunile acestora care au încălcat *ordinea publică, care au fost însoţite de aplicarea violenţei asupra părţii vătămate* şi în aceste condiţii s-au mai deosebit printr-o *obrăznicie deosebită*, iar în acest mod, latura obiectivă se consideră săvârşită prin aceste 2 modalităţi alternative, nominalizate *supra*.

Concomitent, instanţa apreciază că în mod corect a fost reţinut caracterul prejudiciabil al faptei**,** inclusiv prin aplicarea violenţei fizice**,** concretizată în lovirea victimelor de către inculpați**.** Aceste circumstanțe se confirmă atât prin declaraţiile părţii vătămate Dmitrii Racov, cât și prin depozițiile martorilor oculari, în special Victor Lanciu, a cărui relatare este singura

care se coroborează pe deplin cu ansamblul probator**,** incluzând concluziile rapoartelor de expertiză medico-legală administrate în cauză, precum și declarațiile confirmative ale inculpatei Ana Mocanu. Această convergență probatorie oferă instanței certitudinea privind realitatea faptei și identitatea făptuitorilor, contribuind decisiv la formarea convingerii intime cu privire la vinovăția inculpaților**.**

Cu referire la încălcarea ordinii publice, însoţită de aplicarea violenţei, ca primă modalitate, instanţa în acest context, reţine că huliganismul constituie o infracţiune care atentează la ordinea publică şi liniştea cetăţenilor, iar în doctrină este specificat că, prin „*ordine publică”* se înţelege un sistem stabil de relaţii sociale care asigură ambianţa liniştită de convieţuire în societate, de inviolabilitate a persoanei şi a integrităţii patrimoniului, precum şi activitatea normală a organelor şi instituţiilor de stat publice.

Astfel, instanţa conchide că săvârșirea unor acţiuni intenţionate ce atentează la regulile sociale şi morale de convieţuire, care sunt încălcate într-un mod demonstrativ de către violatorii ordinii publice, la caz de către inculpați, prin necuviinţă, neobrăzare, comportare a persoanei cu încălcarea insistentă a ordinii publice, denotă şi o vădită lipsă de respect față de societate, fiind necesară incriminarea faptei nominalizate anume conform normei corespunzătoare din legea penală, or aceștia nu s-au limitat la o simplă acostare în public a părţilor vătămate, dar au insistat să discute, să iasă afară şi într-un spaţiu public să-i lovească pe victime.

De asemenea, în conformitate cu art. 131 lit. a) Cod penal, fapta săvârșită în public reprezintă fapta comisă într-un loc care, prin natura sau destinaţia lui, este întotdeauna accesibil publicului, chiar dacă în momentul săvârșirii faptei în acel loc nu era prezentă nici o persoană, iar făptuitorul îşi dădea seama că fapta ar putea ajunge la cunoştinţa publicului şi în atare situaţie făptuitorul poartă răspundere dacă îşi dădea seama și conștientiza că încalcă ordinea publică.

În acest sens, instanța reiterează că conflictul dintre inculpați și părțile vătămate a avut loc într-un spațiu public**,** fiind observat inclusiv de terțe persoane, iar, potrivit declarațiilor martorilor, la fața locului s-au adunat mai mulți oameni, inculpații manifestând un comportament agresiv, indiferent de reacțiile victimelor. Prin fapta de huliganism, obiectul juridic principal lezat este reprezentat de relațiile sociale privind ordinea și liniștea publică**,** integritatea corporală sau sănătatea fizică fiind un obiect juridic secundar**.** Așadar, chiar dacă faptele au produs urmări prejudiciabile doar din partea unuia dintre participanți, existența infracțiunii de huliganism nu este exclusă**.**

Instanța apreciază că acțiunile inculpaților au generat conflictul fără un motiv justificat**,** fiind provocate exclusiv de aceștia, fără existența unei repulsii obiective ori rezonabile față de persoanele vătămate. În acest context, instanța constată că inculpații au acționat cu desconsiderare totală față de ordinea publică, urmărind satisfacerea unui impuls emoțional imediat, refuzând să țină cont de obiecțiile celorlalți sau de normele morale și legale care trebuie respectate într-o societate democratică.

În acelaşi timp, inclusiv în contextul pct. 3 din Hot. Plenului CSJ nr. 4 cu privire la practica judiciară în cauzele penale despre huliganism din 19.06.2006, prin *„violenţă”* se înţelege violenţa soldată cu vătămarea *uşoară* a integrităţii corporale sau a sănătăţii, fie cu vătămare *neînsemnată*, care nu presupun nici dereglarea de scurtă durată a sănătăţii, nici pierderea neînsemnată şi stabilă a capacităţii de muncă, iar din conţinutul raportului de expertiză judiciară medico-legală**,** în rezultatul examinării medico – legale a lui Trofimov Dmitrii, ultimului i-au fost cauzate dureri fizice exprimate prin vătămări corporale ușoare, inclusiv în regiunea capului, iar lui Mitreniuc Anna i-au fost cauzate dureri fizice, urmări prejudiciabile care reprezintă una din direcţiile noţiunii de *„violenţă”* reţinută în cazul infracţiunii de huliganism.

În ceea ce privește comiterea infracțiunii prin acțiuni caracterizate de obrăznicie deosebită**,** instanța reține că inculpații au încălcat în mod vădit și demonstrativ normele etice general acceptate**,** generând stare de teamă în rândul persoanelor prezente, precum și riscul perturbării activităților social utile și recreative desfășurate într-un spațiu public, în timpul nopții, context în care a fost inițiat conflictul. Prin comportamentul lor, inculpații au tulburat ordinea publică și relațiile interumane, producând indignarea unei colectivități (martori audiați în proces), iar acțiunile acestora au inclus atentate asupra bunurilor personale ale victimelor, precum telefonul mobil sau articolele vestimentare, care au fost deteriorate în cursul agresiunii. Astfel, instanța reține că manifestările de obrăznicie deosebită vizează nu doar ordinea publică în sens abstract, ci și valori materiale concrete, afectând în mod direct patrimoniul și integritatea psihosocială a celor vizați.

În susţinerea celor expuse, instanţa a apreciat probele, după cum s-a invocat anterior, care susţin un comportament agresiv exprimat prin discuţii pe ton ridicat şi cuvinte necenzurate din partea inculpaților, cu încercarea de a lovi şi aplicarea ulterioară a violenţei, probe pe care instanţa le-a evaluat drept veridice, consecvente şi pertinente cauzei penale, acestea coroborând integral prin informaţia furnizată, fără inadvertenţe semnificative.

De asemenea, instanţa statuează că fapta prejudiciabilă a fost realizată sub forma calificativului agravant *„aceiaşi acţiune săvârşită de două sau mai multe persoane”*, prevăzut la lit. b) a alin. (2) din art. 287 a Codului penal, or inculpații au acţionat împreună şi cu aceiaşi intenţie comună unică, astfel încât este corect reţinută forma agravantă din considerentele date.

Instanţa mai relevă, că acțiunile infracţionale a inculpaților s-au consumat în momentul încălcării ordinii publice, însoţite de aplicarea violenţei nepericuloase pentru viaţa şi sănătatea victimei, care se deosebesc printr-o obrăznicie deosebită, or infracțiunea prevăzută de art. 287 din Codul penal *este una formală*, prin ce se întregeşte latura obiectivă a infracţiunii incriminate.

6.35. Sub aspectul laturii subiective, având în vedere circumstanțele săvârșirii faptei, instanța reține că inculpații au acționat cu intenție directă, unică și comună**,** astfel cum se menționează și în actul de acuzare, iar acțiunile acestora au fost motivate exclusiv de considerente huliganice, în sensul incriminării prevăzute la art. 287 alin. (2) lit. b) din Codul penal. Latura subiectivă a infracțiunii prevăzute de articolul menționat presupune intenție directă, inculpații fiind pe deplin conștienți că, prin comportamentul lor, încalcă ordinea publică. Comportamentul acestora a fost marcat de o obrăznicie deosebită, reflectând o lipsă vădită de respect față de normele de conviețuire socială**,** iar acțiunile au fost săvârșite în deplină cunoștință și cu voința producerii acestor consecințe antisociale**.**

Instanța reține că intenția inculpaților a fost una directă, aceștia conștientizând în mod clar că prin acțiunile lor – aplicarea de lovituri și declanșarea unui conflict – încalcă ordinea publică. Desconsiderarea totală a normelor sociale și legale este relevată inclusiv de faptul că inculpații au reacționat violent în urma unui pretext minor, respectiv observațiile formulate de victime, aspect prezentat și analizat în ședința de judecată. În ceea ce privește existența motivelor huliganice, instanța constată că inculpații au manifestat o atitudine sfidătoare și agresivă, exprimată prin reacții nejustificate la un gest firesc al părților vătămate – solicitarea de a li se permite accesul în local. Aceste reacții au fost însoțite de comportamente ostentative, lipsite de respect și de orice reținere în spațiul public, ceea ce a condus la declanșarea unui conflict fizic.

Analizând ansamblul conduitei inculpaților – caracterizată prin teribilism, provocare gratuită și inițierea unei altercații fără un motiv legitim – instanța constată întrunirea trăsăturilor caracteristice motivelor huliganice. Acestea se reflectă prin dorința de confruntare cu terți, prin

satisfacția derivată din agresarea victimelor și prin etalarea unei atitudini de superioritate, sfidând în mod evident normele morale, sociale și legale.

6.36. *Subiectul* infracţiunii prevăzute de art. 287 alin. (2) din Codul penal, este persoana fizică responsabilă, care la momentul săvârșirii infracţiunii a împlinit vârsta de 14 ani, iar conform informaţiei expuse anterior, aceștia întrunesc și semnele subiectului acestei infracţiuni.

6.37. În continuare, instanța mai reține ca întemeiată și propunerea acuzării de a exclude calificativele reținute în actul de învinuire sub formă prin termenii „*grosolan*" și „*cinism sau*", în temeiul Hotărârii Curţii Constituţionale nr.25 din 12 august 2021 privind excepţia de neconsituţionalitate a unor prevederi din articolul 287 alin.(1) din Codul penal, prin care aceste sintagme au fost declarate neconstituționale.

6.38. Aşadar, instanța de judecată consideră că Mocanu Ana, Onofrei Adrian şi Tunicovschi Constantin urmează să fie recunoscuţi vinovaţi pentru comiterea infracțiunii prevăzute de articolul 187 alin. (2) lit. b) și e) din Codul penal, conform semnelor calificative *„jaful, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, de două sau mai multe persoane, cu aplicarea violenţei nepericuloase pentru viaţa sau sănătatea persoanei"*, reieşind din considerentele enumerate *supra*, precum şi din totalitatea probelor administrare în faza urmăririi penale şi constatate ca fiind pertinente, concludente și veridice în cadrul cercetării lor în şedinţă de judecată, care în ansamblu coroborează între ele, se completează reciproc, nu trezesc nici o îndoială și dovedesc cert că anume aceştia, în calitate de coautori au comis infracţiunea incriminată, cu vinovăţie sub forma intenţiei directe împotriva victimei Racov Dmitrii.

6.39. La fel, instanța de judecată consideră că Mocanu Ana, Onofrei Adrian şi Tunicovschi Constantin urmează să fie recunoscuţi vinovaţi pentru comiterea infracțiunii prevăzute de articolul 287 alin. (2) lit. b) din Codul penal, conform semnelor calificative *„huliganismul, adică acţiunile intenţionate care încalcă ordinea publică, însoţite de aplicarea violenţei asupra persoanelor, precum şi acţiunile care, prin conţinutul lor, se deosebesc printr-o obrăznicie deosebită, săvârşite de două sau mai multe persoane"*, reieşind din considerentele enumerate *supra*, precum şi din totalitatea probelor administrare în faza urmăririi penale şi constatate ca fiind pertinente, concludente și veridice în cadrul cercetării lor în şedinţă de judecată, care în ansamblu coroborează între ele, se completează reciproc, nu trezesc nici o îndoială și dovedesc cert că anume ei, în calitate de coautori au comis infracţiunea incriminată, cu vinovăţie sub forma intenţiei directe.

6.40. În concluzie, în cadrul examinării circumstanţelor cazului şi probatoriului administrat, se constată întrunirea tuturor elementelor infracţiunilor în acţiunile lui Mocanu Ana, Onofrei Adrian şi Tunicovschi Constantin, nefiind reţinute circumstanţe care pot înlătura caracterul penal al faptelor, iar în rezultat, se stabilește atât temeiul real, cât şi temeiul juridic pentru atragerea acestora la răspundere penală.

Cu privire la individulizarea pedepsei.

7.1. De către acuzatorul de stat Denis Cebotari, în dezbaterile judiciare a fost solicitat recunoașterea inculpaţilor *Mocanu Ana, Onofrei Adrian* şi *Tunicovschi Constantin* vinovaţi de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. b), e) din Codul penal și 287 alin. (2) lit. b) Cod penal, cu stabilirea în privinţa lui Ana Mocanu a unei pedepse cu închisoare pe un termen de 2 ani conform art. 287 Cod penal, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis pentru femei și pe un termen de 5 ani, fără amendă, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis pentru femei conform art. 187 Cod penal, iar în conformitate cu prevederile art.84 alin. (1) din Codul penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate,

să-i fie stabilită o pedeapsă definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 6 ani, fără amendă, cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis pentru femei.

Acuzatorul de stat a mai solicitat stabilirea în privința lui Constantin Tunicovschi în baza art. 287 alin. (2) lit. b) din Codul penal a unei pedepse cu închisoare pe un termen de 2 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis și în baza art. 187 alin. (2) lit. b) și e) din Codul penal cu închisoare pe un termen de 5 ani, fără amendă, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, iar în conformitate cu prevederile art. 84 alin. (1) din Codul penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, să-i fie stabilită o pedeapsă definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 6 ani, fără amendă, cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

De asemenea, procurorul a solicitat stabilirea în privința lui Adrian Onofrei conform art. 287 alin. (2) lit. b) din Codul penal, cu aplicarea prevederilor art. 70 alin. (3^1) din Codul penal, a unei pedepse sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, în baza art. 187 alin. (2) lit. b) și e) din Codul penal, cu aplicarea prevederilor art. 70 alin. (3^1) din Codul penal, o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 4 ani, fără amendă, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, iar în conformitate cu prevederile art. 84 alin. (1) din Codul penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, să-i fi stabilită o pedeapsă definitivă cu închisoare pe un termen de 5 ani, fără amendă, cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

7.2. Apărătorii inculpaților au pledat pentru emiterea unei sentinţe de achitare în privinţa inculpaților pentru infracțiunea incriminată conform art. 187 Cod penal, fără a se expune în privinţa sancţiunii aplicabile, iar în privința calificării acțiunilor conform art. 287 Cod penal, au pledat pentru liberarea de pedeapsă penală în temeiul amnistiei.

7.3. Potrivit art.24 alin.(2) din Codul de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării şi nu exprimă alte interese decât interesele legii. În cazul săvârşirii unei infracţiuni, instanţa de judecată este singură în măsură să înfăptuiască nemijlocit opera de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis acea infracţiune, având deplina libertate de acţiune în vederea realizării acestei operaţiuni, ţinând seama de regulile şi principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei în cadrul operaţiunii de individualizare a acesteia.

La individualizarea judiciară a pedepsei ce se va aplica instanţa va avea în vedere dispoziţiile art. art. 7, 75 Cod penal, respectiv: modalitatea şi împrejurările în care a fost comisă infracţiunea, gradul de pericol social mediu al faptei săvârşite, de împrejurările în care a fost comisă fapta, dar şi circumstanţele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală.

În conformitate cu art.61 alin.(1) şi (2) din Codul penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală şi un mijloc de corectare şi reeducare a condamnatului ce se aplică de instanţele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârşit infracţiuni, cauzând anumite lipsuri şi restricţii drepturilor lor. Pedeapsa are drept scop restabilirea echităţii sociale, corectarea condamnatului, precum şi prevenirea săvârşirii de noi infracţiuni atât din partea condamnaţilor, cât şi a altor persoane.

7.4. Concomitent, executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferinţe fizice şi nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate. Pedeapsa aplicată persoanei recunoscute vinovate trebuie să fie echitabilă, legală şi corect individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială şi să realizeze scopurile legii şi pedepsei penale, în strictă conformitate cu dispoziţiile părţii generale a Codului penal şi stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

Instanţa remarcă că pedeapsa este echitabilă când ea impune infractorului lipsuri şi restricţii ale drepturilor lui, proporţionale cu gravitatea infracţiunii săvârşite şi este suficientă pentru restabilirea echităţii sociale, adică a drepturilor şi intereselor victimei, statului şi întregii societăţi, perturbate prin infracţiune.

De altfel, pedeapsa este echitabilă şi atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului şi prevenirea comiterii de noi infracţiuni atât de către condamnat, cât şi de alte persoane. Or, practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea blândă generează dispreţ faţă de ea şi nu este suficientă nici pentru corectarea infractorului şi nici pentru prevenirea săvârşirii de noi infracţiuni.

În concordanţă, instanţa consideră că o pedeapsă prea aspră generează apariţia unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire şi de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecinţe contrare scopului urmărit.

7.5. În aceste sens, instanța de judecată menționează că scopul pedepsei penale nu este ca aceasta să fie retributivă, intimidatoare sau vindicativă, în sens că pedeapsa nu trebuie privită ca „*preţul*” pe care trebuie să-l plătească persoana pentru fapta prejudiciabilă, ci trebuie să reflecte un echilibru între gravitatea faptei prejudiciabile şi urmările ei, prin excluderea caracterului vindicativ al pedepsei, urmărindu-se ca statul să nu urmărească răzbunarea, ce ar genera altă răzbunare, prin încălcarea dreptului, ci realizarea dreptăţii, inclusiv prin prisma principiilor proporţionalităţii şi cel al echităţii lor.

7.6. Instanţa concluzionează că sentinţa de condamnare în prezenta cauză penală va avea un efect preventiv serios atât pentru inculpat, cât şi pentru alte persoane predispuse la comiterea unor astfel de infracţiuni şi va constitui o garanţie şi o asigurare că drepturile şi libertăţile consfinţite în Constituţia Republicii Moldova şi alte legi ale statului sunt apărate, iar violarea lor este contracarată şi pedepsită.

În cadrul individualizării pedepsei, instanţa de judecată ține cont și de regula nr.6 din Recomandarea NR. R (92) 16 a Comitetului de miniştri către statele membre referitoare la regulile europene asupra sancţiunilor aplicate în comunitate *(adoptată de Comitetul de Miniştri în 19 octombrie 1992, cu ocazia celei de a 482-a reuniune a Delegaţiilor de Miniştri)*, potrivit căreia „natura şi durata sancţiunilor şi măsurilor aplicate în comunitate trebuie de asemenea să fie proporţională cu gravitatea infracţiunii pentru care un delincvent a fost condamnat sau o persoană este inculpată, cât și cu situația personală a acesteia”.

Din examinarea textului de lege invocat, rezultă că aceste criterii sunt obligatorii şi trebuie avute în vedere în procesul de stabilire şi aplicare a pedepsei.

7.7. Privind gravitatea infracţiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. b) și e) din Codul penal săvârşită de către inculpat, instanţa, conform art.16 din Codul penal, atestă că infracţiunea, în funcţie de caracterul şi gradul prejudiciabil, se atribuie la categoria infracţiunilor grave, comise cu intenţie şi face parte din capitolul infracțiunilor contra patrimoniului, care atentează la una din valorile fundamentale – relaţiile sociale cu privire la posesia asupra bunurilor mobile, iar referitor la infracţiunea prevăzută de art. 287 alin. (2) din Codul penal, săvârşite de către inculpați, instanţa, conform art.16 din Codul penal, atestă că infracţiunea, în funcţie de caracterul şi gradul prejudiciabil, se atribuie la categoria infracţiunilor mai puțin grave comise cu intenţie.

Instanța de judecată reține că ultima infracțiune comisă face parte din capitolul celor care protejează relațiile sociale cu privire la ordinea publică, iar prin urmare, atentează la valori fundamentale şi anume relaţiile sociale precum sănătatea persoanei, pe când potrivit art. 24 alin. (1) din Constituţie, statul garantează fiecărui om dreptul la viaţă şi la integritate fizică şi psihică, iar în cazul eşuării în protejarea vieţii persoanei, vor fi generate obligaţii pozitive statului atât ca

să asigure o investigaţie eficientă a cauzei, dar şi de a stabili o pedeapsă echitabilă şi proporţională cu faptele comise sau urmările provocate.

7.8. Totodată, instanța de judecată reține că Adrian Onofrei a comis infracțiunile în prezenţa circumstanţei atenuante prevăzute la art. 76 alin. (1) lit. b) din Codul penal – *„săvârşirea infracţiunii de către o persoană care a atins vârsta de 18 ani, dar nu a atins vârsta de 21 de ani”*, acesta având împlinită vârsta de 18 ani, iar inculpata Ana Mocanu, a comis infracțiunea prevăzută de art. 287 alin. (2) Cod penal în prezența circumstanței atenuante prevăzute la art. 76 alin. (1) lit. a) și f) Cod penal – „*săvârşirea pentru prima dată a unei infracţiuni mai puţin grave*” și „*recunoaşterea vinovăţiei*”.

De asemenea, instanța mai conchide că inculpații Adrian Onofrei și Constantin Tunicovschi au comis infracțiunile în prezența în prezenţa circumstanţei agravante prevăzută la art. 77 alin. (1) lit. a) din Codul penal – *„săvârşirea infracţiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru infracţiune similară sau pentru alte fapte care au relevanţă pentru cauză”*, luând în considerare că anterior au mai fost condamnați pentru infracţiuni similare, inclusiv cu aplicarea violenţei în privinţa victimelor. Or, Adrian Onofrei a mai fost condamnat prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 9 iunie 2020, în baza art. 186 alin. (2) lit. c), d) şi 187 alin. (2) lit. b), e), f) din Codul Penal și prin Judecătoriei Hînceşti, sediul Ialoveni din 23 decembrie 2024 în baza art. art. 264^1 alin. (3) din Codul penal, iar Constantin Tunicovschi a fost condamnat prin sentința Judecătoriei Ialoveni din 19 aprilie 2013, în baza art. 186 alin. (2) lit. b), c) și d) din Codul penal și prin sentinţa Judecătoriei Ialoveni din 25 februarie 2014, în temeiul art. 152 alin. (2) lit. e) Cod penal.

Concomitent, temeiuri pentru liberarea inculpaţilor de răspundere penală conform prevederilor art. 53 din Codul penal nu au fost stabilite.

7.9. În continuare, instanţa de judecată conchide că art. 187 alin. (2) din Codul penal stabileşte la data comiterii infracțiunii şi în prezent o pedeapsă *cu închisoare de la 5 până la 7 ani, cu (sau fără) amendă în mărime de la 850 la 1350 unităţi convenţionale*, iar art. 287 alin. (2) Cod penal, la fel la momentul comiterii şi prezent stabileşte o pedeapsă cu amendă în mărime de la 750 la 1350 unităţi convenţionale sau cu închisoare de până la 5 ani.

Totodată, instanţa notează că potrivit art. 70 alin. (3^1) din Codul penal, la stabilirea pedepsei închisorii pentru Adrian Onofrei, care la data săvîrşirii infracţiunii, avea vârsta de 18 ani, dar nu a atins vârsta de 21 ani, termenul închisorii se va stabili din maximul pedepsei, prevăzute de legea penală pentru infracţiunea săvârşită, reduse cu o treime, adică în cazul infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) Cod penal, *la 4 ani şi 8 luni*, iar în cazul infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (2) Cod penal, maximul se reduce până *la 3 ani și 4 luni*.

7.10. Concomitent, la stabilirea pedepsei instanța reține că pericolul social al infracțiunilor săvârșite este unul sporit, or reieşind din acţiunile ilicite ale inculpaţilor au fost comise acte directe de violare a integrităţii patrimoniului victimelor, existând şi un risc iminent de perturbare a sănătăţii psihice a acestora, în urma atacului direct al inculpaţilor în fiecare caz, precum și s-a adus atingere relațiilor sociale cu privire la conviețuirea socială, perturbând activitatea normală a persoanelor, inclusiv altele decât victimele.

7.11. Pe cale de consecinţă, instanţa evidenţiază că în procesul judiciar, procurorul a solicitat tragerea la răspundere penală prin aplicarea în privinţa acestora a unor pedepse sub forma închisorii, în privinţa căreia apărătorii au obiectat solicitând achitarea inculpaţilor.

În acest mod, reieşind din opiniile participanţilor la proces, a materialelor dosarului penal, din sancţiunea imperativă a normei speciale şi din cele nominalizate *supra*, instanţa consideră că o pedeapsă care ar justifica cu adevărat scopul legii penale în acest caz, care ar contribui la

corectarea condamnatului şi prevenirea comiterii de noi infracţiuni de către condamnaţi este aplicarea doar a unei pedepse sub forma închisorii pentru fiecare dintre acuzaţi, care este una echitabilă în raport cu infracţiunea săvârşită, cu circumstanţele atenuante și agravante reţinute, iar în acelaşi timp nu va genera sentimente de nedreptate, dar va constitui o garanţie şi o asigurare că drepturile şi libertăţile consfinţite în Constituţia Republicii Moldova şi alte legi ale statului sunt apărate, iar violarea lor este contracarată şi pedepsită, mai ales în contextul în care Constantin Tunicovschi și Adrian Onofrei au mai fost condamnați pentru infracțiuni similare, atât comise prin sustragerea bunurilor, cât și prin aplicarea violenței.

7.12. Totuși, în concordanţă cu cele expuse, instanţa nu va aplica în calitate de pedeapsă complementară – amenda în privinţa inculpaţilor, despre care nu s-a stabilit dacă deţin un loc de muncă permanent, inclusiv Adrian Onofrei, care a comis infracţiunea la vârsta de 18 ani, iar prin prezenta sentinţă, deja li se aplică o sancţiune privativă de libertate, devenind improprie aplicarea unei asemena acțiuni, fără o argumentare rezonabilă, care nu a venit din partea acuzării.

În susţinere, instanţa conchide că pedepsele complementare pot fi aplicate la discreția instanței de judecată, în cazurile când acestea nu sunt obligatorii *(„cu sau fără")* prevăzute de lege pentru infracţiunea săvârşită şi astfel pot fi înlăturate, iar mai mult, chiar şi în cazul circumstanţelor agravante, se consideră că înăsprirea pedepsei este facultativă pentru instanţa de judecată, argumente care reies din Hotărârea explicativă a CSJ nr. 8 din 11 noiembrie 2013, cu privire la unele chestiuni ce vizează individualizarea pedepsei penale.

7.13. Totodată, instanţa reţine că inculpaţii întrunesc condițiile impuse de legislația în vigoare în vederea alegerii unei pedepse cu aflarea în detenţie pe un termen mai redus nesemnificativ, decât cel propus de acuzator și anume reieşind din imperativitatea sancţiunii normei penale, din lipsa antecedentelor penale la inculpata Ana Mocanu în timpul săvârşirii faptei, dar şi a circumstanţelor atenuante reţinute pentru Adrian Onofrei.

Aşadar, raportat la conduita inculpaţilor dovedită pe întreg parcursul judecării cauzei, la atitudinea față de faptele comise şi comportamentul său indiferent față de propriul caz, permit instanţei să concluzioneze şi faptul că corectarea şi reeducarea inculpatelor este posibilă doar aplicându-le o pedeapsă penală cu închisoare în limitele sancțiunii normelor penale incriminate, pe un termen altul decât cel solicitat de procuror, de o severitate mai redusă, luând în considerare că Adrian Onofrei și Constantin Tunicovschi nu sunt la primul conflict cu legea penală, după comiterea cărora, aceștia nu au sesizat gravitatea faptelor comise și nu și-au schimbat atitudinea față de valorile ocrotite de legea penală, dar au continuat activitatea criminală şi nu s-a integrat în societate.

7.14. Concomitent, instanța relevă că potrivit art. 34 alin. (5) lit. a) din Codul penal, la stabilirea stării de recidivă nu se ţine cont de antecedentele penale pentru infracţiunile săvârşite în timpul minoratului, iar în acest mod, nu sunt aplicabile prevederile art. 82 Cod penal în cazul stabilirii pedepsei lui Adrian Onofrei, care a fost condamnat prin sentința din 9 iunie 2020 la fel pentru o infracțiune gravă, dar comisă în perioada minoratului, și în mod similar, Constantin Tunicovschi a fost condamnat pentru o infracțiune gravă comisă în perioadă minoratului (*la 20 martie 2013*) prin sentinţa Judecătoriei Ialoveni din 25 februarie 2014.

7.15. În acest mod, la stabilirea sancţiunii cu închisoare pentru inculpata Ana Mocanu, în cazul infracţiunii incriminate conform art. 187 alin. (2) din Codul penal, instanța îi va aplica o pedeapsă cu închisoare pe termen minim în cuantum de 5 ani, fără aplicarea unei amenzi.

La fel, la stabilirea sancţiunii cu închisoare pentru inculpata Ana Mocanu, în cazul infracţiunii incriminate conform art. 287 alin. (2) din Codul penal, instanța îi va aplica o pedeapsă cu închisoare pe termen în mărime de 1 an.

7.16. Respectiv, instanţa va opina spre aplicarea unei pedepse privative de libertate în privinţa inculpatului Constantin Tunicovschi, pentru comiterea infracţiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. b) și e) din Codul penal cu închisoare pe un termen de 5 ani și 6 luni, fără aplicarea unei amenzi, iar pentru comiterea infracţiunii prevăzute de art. 287 alin. (2) lit. b) din Codul penal, cu închisoare pe un termen de 2 ani.

7.17. De asemenea, instanţa va opina spre aplicarea unei pedepse privative de libertate în privinţa inculpatului Adrian Onofrei, pentru comiterea infracţiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. b) și e) din Codul penal cu închisoare pe un termen de 4 ani și 8 luni, fără aplicarea unei amenzi, iar pentru comiterea infracţiunii prevăzute de art. 287 alin. (2) lit. b) din Codul penal, cu închisoare pe un termen de 1 an și 6 luni.

7.18. În acelaşi timp, în ce privește aprecierea tipului penitenciarului pentru executarea pedepsei, instanța de judecată în cazul condamnării inculpaţilor, în conformitate cu art. 72 alin. (3) din Codul penal, va dispune executarea pedepsei de către fiecare în penitenciar de tip semiînchis, iar în privința lui Ana Mocanu, conform alin. (6) din același articol, și în penitenciar pentru femei.

Corespunzător, instanţa relevă că pedeapsa aplicată urmează să fie pusă în executare din momentul reţinerii inculpaţilor Adrian Onofrei și Constantin Tunicovschi, precum și din momentul rămânerii definitive a sentinței, în cazul lui Ana Mocanu.

7.19. De asemenea, în conformitate cu prevederile art. 84 alin. (1) din Codul penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, instanța va statua pentru aplicarea unei pedepse definitive în privința lui Constantin Tunicovschi, pe un termen de 6 ani, fără amendă și cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

7.20. Cu privire la examinarea posibilității aplicării prevederilor *Legii privind amnistia în legătură cu aniversarea a XXX-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova nr.243 din 24 decembrie 2021*, instanța de judecată reține că Ana Mocanu, anterior nu a mai fost condamnată pentru alte infracțiuni, spre deosebire de Constantin Tunicovschi și Adrian Onofrei, care au mai fost condamnați pentru comiterea unor infracțiuni grave, din care primul conform art. 152 alin. (2) Cod penal, iar ultimul conform art. 187 alin. (2) Cod penal.

7.21. Respectiv, în drept, în conformitate cu prevederile art. 389 alin. (1) al Codului de procedură penală, sentința de condamnare se adoptă numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate în instanța de judecată, iar alin. (4) pct. 2) al articolului menționat *supra* prevede că sentința de condamnare se adoptă cu stabilirea pedepsei și cu liberarea de executarea ei în cazul amnistiei conform art. 107 din Codul penal și în cazurile prevăzute în art. 89 alin. (2) lit. a), b), c), e), f) și g) din Codul penal.

Concomitent, potrivit art. 6 alin. (2) din Legea nr. 243/2021, se conchide că nu se ține cont de antecedentele penale ale persoanei reabilitate și nici de antecedentele penale stinse în modul stabilit de legislație la aplicarea prevederilor alin. (1) din acelaşi articol, ultimul alineat care la rândul său explică *a contrario* situaţia când nu poate fi aplicată instituţia amnistiei.

Totodată, conform art. 6 alin. (1) lit. a[1]) și d) din ultima lege, este stipulat că prevederile art.1–5 din această lege nu se aplică persoanei bănuite, învinuite, inculpate sau condamnate care a fost condamnată anterior pentru săvârşirea cu intenţie a unei infracţiuni grave, deosebit de grave sau excepţional de grave, executând în tot sau în parte pedeapsa cu închisoare, precum și a celei bănuite, învinuite, inculpate sau condamnate pentru una dintre infracţiunile prevăzute la art. art.187 alin.(2)–(5) din Codul penal.

7.22. În aceste condiţii, în fapt instanţa reţine că în şedinţă de judecată, în pofida omisiunii depunerii unei cereri olografe de aplicare a amnistiei, inculpații nu au refuzat expres această instituție, iar apărătorii aleși de inculpați, chiar au pledat pentru admiterea acesteia.

7.23. Respectiv, instanţa a constatat că, după caracterul şi gradul prejudiciabil, prin prisma art. 16 din Codul penal, infracțiunea prevăzută la art. 187 alin. (2) din Codul penal se clasifică ca fiind gravă, pentru săvârșirea căreia legea prevede în calitate de pedeapsă închisoare pe termene nu mai mari de 7 ani și cea prevăzută de art. 287 alin. (2) Cod penal, pedeapsă cu închisoare nu mai mare de 5 ani.

7.24. Potrivit prevederilor art.107 din Codul penal, amnistia este actul ce are ca efect înlăturarea răspunderii penale sau a pedepsei, fie reducerea pedepsei aplicate sau comutarea ei. Totodată, amnistia nu are efecte asupra măsurilor de siguranţă şi asupra drepturilor persoanei vătămate, precum şi nu se aplică în cazul săvârşirii de infracţiuni prevăzute la art.166^1 alin.(2)–(4) din Codul penal, precum şi persoanelor care au săvârşit asupra minorilor infracţiuni prevăzute la art.171–175^1, 201, 206, 208, 208^1 şi 208^2 din acelaşi cod.

7.25. În consecutivitate, la data de 24 decembrie 2021, Parlamentul Republicii Moldova a adoptat Legii privind amnistia în legătură cu aniversarea a XXX-a de la proclamarea independenţei Republicii Moldova nr. 243 din 24 decembrie 2021, care a fost publicată în Monitorul Oficial al Republicii Moldova nr. 325-333 la 31 decembrie 2021.

7.26. În conformitate cu art.2 alin.(1) al Legii privind amnistia în legătură cu aniversarea a XXX-a de la proclamarea independenţei Republicii Moldova nr.243 din 24 decembrie 2021, procesul penal *se încetează* la faza de urmărire penală sau *la cea de judecare* referitor la infracţiunea *săvârşită până la adoptarea prezentei legi*, pentru care Codul penal nr.985-XV din 18 aprilie 2002 prevede drept pedeapsă principală maximă cu închisoare *pe un termen de 7 ani*.

Potrivit art.2 alin.(3) al Legii privind amnistia nr.243 din 24 decembrie 2021, încetarea procesului penal conform alin. (1) şi (2) din aceiaşi lege, are loc cu acordul scris al persoanei inculpate, iar conform alin. (4) din ultimul articol, în privinţa persoanei care refuză încetarea procesului penal, conform alin.(1)–(3) din prezentul articol, instanţa de judecată, la pronunţarea sentinţei, *poate* hotărî încetarea procesului penal dacă, în urma cercetării judecătoreşti, vinovăţia inculpatului în săvârşirea infracţiunii a fost confirmată, inculpatul întruneşte criteriile stabilite la art.1 şi nu cade sub incidenţa art.6.

7.27. În continuare, instanţa iterează că potrivit actului de învinuire şi constatărilor instanţei de judecată, inculpata Ana Mocanu și inculpatul Adrian Onofrei, au fost puși sub învinuire, fiind considerați vinovați pentru comiterea unei infracțiuni mai puţin grave, pentru care sunt prevăzute pedepse mai reduse decât cea stipulată în art. 2 alin. (1) din Legea nr. 243/2021, adică conform art. 287 alin. (2) Cod penal.

În același timp, conform art. 6 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 243/2021, instanța consideră că în privința inculpaților, nu poate fi aplicată amnistia pentru învinuirea adusă conform art. 187 din Codul penal, iar conform lit. a^1) a alin. (1) din art. 6 a ultimei legi, în privința inculpatului Constantin Tunicovschi, nu poate fi aplicată amnistia în temeiul acestei legi nici conform art. 287 Cod penal, în condițiile în care acesta a fost condamnat prin sentinţa Judecătoriei Ialoveni din 25 februarie 2014, în temeiul art. 152 alin. (2) lit. e) Cod penal (adică pentru o infracțiune gravă), la o pedeapsă cu închisoare pe un termen de 3 ani, irevocabilă prin decizia CSJ din 24 septembrie 2014, care a fost executată prin detenție la 20 aprilie 2016 conform istoriei antecedentelor penale (vol.I, f.d.117), astfel încât la 2 mai 2021, când au fost comise infracțiunile în prezenta cauză, ultimul nici nu avea stinse antecedentele penale.

7.28. Prin urmare, instanţa de judecată atestă că în speţă, sunt întrunite condiţiile stabilite la art.2 alin.(1) al Legii privind amnistia în legătură cu aniversarea a XXX-a de la proclamarea independenţei Republicii Moldova nr.243 din 24 decembrie 2021 doar în privința lui Ana Mocanu și Adrian Onofrei în partea infracțiunilor comise de aceștia, incriminate conform art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal, întrucât faptele au fost comise de inculpați până la adoptarea Legii menţionate, iar apărătorii acestora au solicitat aplicarea. *A contrario*, instanța consideră neaplicabilă instituția amnistiei în privința lui Constantin Tunicovschi pentru ambele învinuiri.

7.29. În continuare, instanța reține că potrivit notificării Biroului de Probațiune Ialoveni nr. 535 din 24 martie 2022 (vol.II, f.d.56), se solicită instanței luarea în considerație a pedepsei stabilite prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 9 iunie 2020, emisă în dosarul nr. 1-2371/2019, în baza art. 186 alin. (2) lit. c), d) şi 187 alin. (2) lit. b), e), f) din Codul Penal, prin care Adrian Onofrei a fost condamnat la o sancțiune cu închisoare pe un termen *de 1 an și 8 luni*, dar conform art. 90 Cod penal, a fost suspendată condiționat pe un termen de probațiune de 2 ani și să fie stabilită o pedeapsă definitivă conform art. 85 Cod penal.

La prezentul demers, biroul de probațiune a anexat copia sentinței din 9 iunie 2020, cu mențiunea intrării în vigoare (*rămânerii definitive*) la 25 iunie 2020 (f.d.57-61).

7.30. Astfel, conform art. 85 alin. (1) Cod penal, dacă, după pronunţarea sentinţei, dar înainte de executarea completă a pedepsei, condamnatul a săvârşit o nouă infracţiune, instanţa de judecată adaugă, în întregime sau parţial, la pedeapsa aplicată prin noua sentinţă partea neexecutată a pedepsei stabilite de sentinţa anterioară. În acest caz, pedeapsa definitivă nu poate depăşi termenul de 30 de ani de închisoare, iar în privinţa persoanelor care au atins vârsta de 18 ani, dar nu au atins vârsta de 21 de ani – termenul de 20 de ani şi în privinţa minorilor – termenul de 15 ani.

La fel, conform art. 90 alin. (10) – (11) Cod penal, în cazul în care cel condamnat cu suspendarea condiţionată a executării pedepsei săvârşeşte în perioada de probaţiune sau, după caz, termenul de probă o nouă infracţiune intenţionată, instanţa de judecată îi stabileşte o pedeapsă în condiţiile art.85, dacă, după caz, nu sânt aplicabile prevederile alin. (11) din prezentul articol. Respectiv, în cazul în care cel condamnat cu suspendarea condiţionată a executării pedepsei săvârşeşte în perioada de probaţiune sau, după caz, termenul de probă o infracţiune din imprudenţă sau o infracţiune intenţionată mai puţin gravă, problema anulării sau menţinerii condamnării cu suspendarea condiţionată a executării pedepsei se soluţionează de către instanţa de judecată, la propunerea organului care exercită supravegherea asupra comportamentului celor condamnaţi cu suspendarea executării pedepsei.

7.31. Prin urmare, la caz sunt incidente prevederile art. 85 alin. (1) coroborate cu art. 90 alin. (10) – (11) Cod penal, deoarece după suspendarea condiționată a executării pedepsei, perioadă care a început la 25 iunie 2020, la 2 mai 2021, Adrian Onofrei a comis o nouă infracțiune intenționată gravă, adică în stare de recidivă, iar reieșind din notificarea Biroului de Probațiune, Adrian Onofrei nu a executat din sentința anterioară pedeapsă de 1 an și 8 luni.

În acest mod, instanța va dispune adăugarea parţială, la pedeapsa aplicată prin prezenta sentinţă în mărime de 4 ani și 8 luni, partea neexecutată a pedepsei stabilite de sentinţa anterioară din 09 iunie 2020 în mărime de 1 an și 8 luni, stabilind o pedeapsă definitivă cu închisoare pe un termen de 5 ani și 5 luni, fără amendă și cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

7.32. De asemenea, potrivit art. 90 alin. (1) din Codul penal, la stabilirea pedepsei cu închisoarea de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenţie, ținând cont de circumstanţele cauzei şi de persoana celui vinovat, instanţa de judecată poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului.

La fel, se specifică că aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal – suspendarea condiţionată a executării pedepsei, nu reprezintă o categorie aparte de pedeapsă, ci o măsură oferită condamnatului prin lege de a se corecta.

7.33. Aşadar, ținând cont de gravitatea faptei săvârșite, de persoana inculpatei Ana Mocanu, care nu a mai comis la acel moment infracţiuni, fiind prima dată şi în opinia instanţei, anterior nu a mai fost deţinută în instituţiile penitenciare, precum şi din lipsa circumstanțelor agravante, a vârstei tinere, instanţa consideră că corijarea şi reeducarea sa poate avea loc fără izolarea sa de societate, cu suspendarea executarea condiționată a pedepsei, astfel că în speță nu este nici un impediment pentru aplicarea acestei norme de drept şi astfel se va asigura şi garanţia existenței unui proces echitabil.

Mai mult ca atât, inculpata Ana Mocanu, aflându-se în perioadă de probă, eventual va avea posibilitatea de a restitui mai ușor alte prejudicii solicitate şi/sau eventual cheltuieli judiciare invocate de acuzatorul de stat, în cazul admiterii acestora, inculpata având posibilitatea reală a fi angajat la un loc de muncă, iar în acest mod nu vor fi admise nici alte repercusiuni grave, inclusiv în adresa persoanelor aflate la întreţinerea inculpatei sau la întreţinerea cărora se află aceasta.

7.34. Aşadar, instanţa reține că instituția suspendării condiţionate a pedepsei nu trebuie privită ca un avantaj acordat de lege infractorilor, ci trebuie apreciată ca un mijloc preventiv de apărare socială, care derivă din organizarea unei politici penale adaptate la realitatea socială concretă, în condiţiile, când la etapa actuală, se pune accentul pe căi de reeducare a persoanelor condamnate nu prin privare de libertate, dar prin cele neprivative de libertate, care, ar fi mai eficiente, or şi Curtea Europeană în jurisprudenţa sa, s-a pronunţat în favoarea folosirii măsurilor neprivative de libertate *(cauza Varga şi alţii v. Ungaria, hotărârea din 10 martie 2015, § 104; cauza Norbert Sikorski v. Polonia, hotărârea din 22 octombrie 2009, §158)*, statuând că trebuie să se ia în considerare alternativele disponibile detenției, şi nu aplicarea automată a pedepsei închisorii *(cauza Kyprianou v. Cipru, hotărârea din 15 decembrie 2005, §108)*.

La rândul său, conform normei nr. 19 din Recomandarea CM/Rec (2017) 3 a Comitetului de Miniștri adresată statelor membre cu privire la normele europene privind sancțiunile și măsurile comunitare stabilește standardele Consiliului Europei privind sancțiunile/măsurile alternative la pedeapsa cu închisoarea, alternativele la pedeapsa cu închisoarea ar trebui să fie disponibile pentru a fi utilizate în cât mai multe cauze posibil şi prin urmare, orice obstacole formale, inclusiv de natură juridică, ce împiedică utilizarea unor pedepse și măsuri alternative în cauzele cu infracțiuni grave și recidivă sau în legătură cu anumite tipuri de infracțiuni, sau orice alte limitări legale ar trebui revizuite și eliminate în măsura în care acest lucru este necesar, iar astfel de constrângeri pot diminua capacitatea pedepselor și a măsurilor alternative de a contribui la scăderea numărului de persoane din penitenciare.

Respectiv, conform Recomandării nr. R(92)17 a Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei referitoare la consecvența în pronunțarea sentințelor, atât legislația, cât și instanța judecătorească ar trebui să ia în considerare individualizarea pedepsei, iar prin urmare, pentru a evita dificultățile neobișnuite și a nu afecta reabilitarea infractorului, trebuie să se țină seama de circumstanțele personale ale infractorului și, în special, de impactul probabil al pedepsei asupra fiecărui infractor în mod individual *(norma A.8)* şi mai mult, caracterul de *ultimum remedium* al pedepselor privative de libertate este crucial pentru conceptul de politici penale și al unei legi penale umane și liberale.

Astfel, pedeapsa cu închisoarea ar trebui aplicată numai în acele cazuri în care, ținând seama de toate circumstanțele relevante, gravitatea infracțiunii ar face ca orice altă pedeapsă în mod clar să fie inadecvată *(normele B.2 şi B.5 ale Recomandării nr. R(92)17)*.

7.35. În acest context, instanţa statuează în privinţa suspendării condiţionate a executării pedepsei în privinţa inculpatei Ana Mocanu, pe un termen de 3 ani, în aşa fel încât ultima să se convingă de necesitatea respectării legii penale şi evitarea în viitor a săvârşirii unor fapte similare.

7.36. De asemenea, pentru a asigura corectarea condamnatului, instanţa o va obliga, în conformitate cu prevederile art. 90 alin. (6) pct. a), b) şi g) din Codul penal al Republicii Moldova, ca să se prezinte la organul de probaţiune la datele fixate de acesta, să anunţe în scris, în prealabil, despre schimbarea domiciliului sau orice deplasare care depăşeşte 5 zile și să participe la programe probaţionale pentru reducerea comportamentului antidelincvenţial stabilit de consilierul de probaţiune.

7.37. În subsidiar, instanţa explică că, reieşind din provederile art. 90 alin. (9)-(11) din Codul penal, dacă în decursul perioadei de probaţiune sau, după caz, termenul de probă, va încălca în mod sistematic obligaţiile stabilite sau, până la expirarea termenului de probă, nu va executa cu rea-voinţă obligaţia de a repara dauna cauzată instanţa de judecată, la propunerea organului care exercită controlul asupra comportării celor condamnaţi cu suspendarea executării pedepsei, poate pronunţa o încheiere cu privire la anularea condamnării cu suspendarea condiţionată a executării pedepsei şi la trimiterea condamnatului pentru a executa, deplin sau parțial, dar nu mai puțin de 1/3 din pedeapsa stabilită prin hotărârea instanţei de judecată.

Totodată, în cazul în care cel condamnat cu suspendarea condiţionată a executării pedepsei săvârşeşte în perioada de probaţiune sau, după caz, termenul de probă o nouă infracţiune intenţionată, instanţa de judecată îi va stabili o pedeapsă în condiţiile art.85 din Codul penal, iar în cazul în care cel condamnat cu suspendarea condiţionată a executării pedepsei săvârşeşte în perioada de probaţiune sau, după caz, termenul de probă o infracţiune din imprudenţă sau o infracţiune intenţionată mai puţin gravă, problema anulării sau menţinerii condamnării cu suspendarea condiţionată a executării pedepsei se va soluţiona de către instanţa de judecată.

Cu privire la măsura preventivă.

8.1. În corespundere cu prevederile art. 385 alin. (1) pct. 15) şi art. 395 alin. (1) pct. 5) din Codul de procedură penală, instanţa urmează să se expună în privinţa măsurii preventivă ce se va aplica inculpatului până când sentinţa va deveni definitivă.

8.2. În contextul dezbaterilor judiciare, procurorul şi apărătorul nu s-au expus pe marginea aplicării sau menţinerii măsurilor preventive în privinţa inculpatelor.

8.3. Analizând materialele dosarului penal, la momentul emiterii sentinţei, instanţa statuează că inculpaţii nu se află sub imperiul vreunei măsurii preventive.

8.4. În acest context, instanţa relevă că conform art. 329 alin. (1) din Codul de procedură penală, la judecarea cauzei, instanţa, din oficiu sau la cererea părţilor şi ascultând opiniile acestora, este în drept să dispună *aplicarea*, înlocuirea sau revocarea măsurii preventive aplicate inculpatului.

Potrivit prevederilor art. 175 din Codul de procedură penală, măsurile cu caracter de constrângere prin care bănuitul, învinuitul, inculpatul este împiedicat să întreprindă / anumite acţiuni negative asupra desfăşurării procesului penal, securităţii şi ordinii publice sau asupra asigurării executării sentinţei constituie măsuri preventive. Măsurile preventive sânt orientate

spre a asigura buna desfăşurare a procesului penal sau a împiedica bănuitul, învinuitul, inculpatul să se ascundă de urmărirea penală sau de judecată, spre aceea ca ei să nu împiedice stabilirea adevărului ori spre *asigurarea de către instanţă a executării sentinţei*.

În conformitate cu prevederile art.176 din Codul de procedură penală, măsurile preventive pot fi aplicate de către procuror, din oficiu ori la propunerea organului de urmărire penală, sau, după caz, de către instanța de judecată numai în cazurile în care există suficiente temeiuri rezonabile, susținute prin probe, de a presupune că bănuitul, învinuitul, inculpatul *ar putea să se ascundă* de organul de urmărire penală sau de instanță, să exercite presiune asupra martorilor, să nimicească sau să deterioreze mijloacele de probă sau să împiedice într-un alt mod stabilirea adevărului în procesul penal, *să săvârşească alte infracțiuni* ori că punerea în libertate a acestuia va cauza dezordine publică.

8.5. Aşadar, instanţa consideră la moment imposibilă aplicarea faţă de Constantin Tunicovschi și Adrian Onofrei a unei măsuri preventive mai blânde decât arestul, pentru a exclude posibilitatea de a fi prejudiciat cursul normal al executării sentinţei cu închisoare, constatând prezența circumstanţelor excepționale, care determină necesitatea aplicării măsurii preventive respective, or inculpații sunt direct predispuși spre spre eschivarea de la executarea pedepsei şi anterior au mai fost condamnat pentru infracţiuni similar, ce denotă riscul continuării acestei activități.

Instanţa de judecată reţine că, în cazul dat, aplicând măsura preventivă sub formă de arest până la rămânerea definitivă a sentinţei faţă de Adrian Onofrei şi Constantin Tunicovschi, nu mai poate fi încălcat nici drepturile la libertate şi siguranţă, prevăzute de art. 5 al Convenţiei, iar privarea de libertate a ultimelor este justificată, întemeiată şi necesară într-o societate democratică şi urmăreşte un scop legal, deoarece are ca scop împiedicarea acestuia *de a se ascunde de organele de drept*, *să comită alte infracţiuni* şi *să se asigure executarea sentinţei*, fiind astfel respectat principiul proporţionalităţii între dreptul la libertate, garantat de lege şi necesitatea aplicării arestului preventiv.

Relevant, în acest sens este Hotărârea *Savca împotriva Republica Moldova*, unde Curtea Europeană a respins pretențiile reclamantului invocate în temeiul articolului 5 § 1 din Convenție privind deținerea sa ilegală după pronunțarea sentinței de condamnare de instanța de fond, reamintind că detenția preventivă se încheie în momentul în care persoana deținută este eliberată și/sau îi este stabilită pedeapsa, fie și de către o instanţă de fond (a se vedea *Wemhoff împotriva Germaniei,* § 9; *Labita împotriva Italiei [MC]*, hotărârea din 6 aprilie 2000, § 147; *Kalashnikov împotriva Federaţiei Ruse*, hotărârea din 15 iulie 2002, § 110; *Solmaz împotriva Turciei*, hotărârea din 16 ianuarie 2007, §§ 23-24).

8.6. În aceste circumstanţe, instanţa consideră că suntem în prezenţa cazului în care este o necesitate absolută de a aplica măsura de constrîngere sub formă de arest preventiv faţă de inculpații Constantin Tunicovschi și Adrian Onofrei, ultimii dacă nu sunt deținuți legal într-o altă cauză penală, deoarece doar această măsură preventivă este reală şi efectivă în cazul dat şi va asigura comportamentul respectiv al acestora pentru executarea sentinţei emise.

8.7. *A contrario*, din interpretarea art. 178 alin. (2) Cod procedură penală, măsura preventivă a obligării de a nu părăsi țara constă în interdicția impusă inculpatului de a părăsi teritoriul național fără acordul organului care a dispus această măsură, precum și în respectarea obligațiilor prevăzute la alin. (1) al aceluiași articol. Prin urmare, instanța dispune aplicarea, până la rămânerea definitivă a sentinței, a măsurii preventive obligarea de a nu părăsi țara în privința inculpatei Ana Mocanu. Instanța reține că, în cauză, s-a dispus executarea pedepsei fără privare de libertate, iar până în prezent, inculpata nu a dat dovadă de comportament care să indice riscul

eschivării de la măsurile legale. Aplicarea unei măsuri preventive neprivative de libertate are ca scop asigurarea prezentării inculpatei în fața instanțelor ierarhic superioare, în eventualitatea atacării prezentei hotărâri, precum și garantarea respectării obligațiilor impuse în contextul suspendării condiționate a executării pedepsei.

Cu privire la mijloacele materiale de probă.

9.1. Cu referire la prevederile art. 161-162, art.385 alin.(1) pct.13, art.397 pct. 3) din Codul de procedură penală, la adoptarea sentinței, instanța de judecată hotărăște chestiunea cu privire la corpurile delicte.

Procurorul Denis Cebotari, cât şi partea apărării, în dezbateri judiciare nu s-au expus în privinţa mijloacelor materiale de probă.

9.2. Referitor la mijloacele materiale de probă, instanța de judecată reține că la dosarul penal au fost recunoscute şi anexate în calitate de mijloc material de probă prin ordonanţa ofiţerului de urmărire penală Diomid Nichita din 6 mai 2021 (vol.I, f.d.72) un purtător de informație tehnico-electronică de tip CD-R de model „Omega" cu imagini video din sediul „Montaco" S.R.L. amplasat pe *****, fixate la 2 mai 2021 (vol.I, f.d.73).

9.3. Instanţa statuează cu referire la corpurile delicte, că potrivit art. 162 alin. (1) pct. 5) din Codul de procedură penală, în cazul în care procurorul dispune încetarea urmăririi penale sau în cazul soluţionării cauzei în fond, se hotărăşte chestiunea cu privire la corpurile delicte şi în acest caz, documentele care constituie corpuri delicte rămân în dosar pe tot termenul de păstrare a lui sau, la solicitare, se remit persoanelor interesate.

La fel, conform art. 164 Cod de procedură penală, înregistrările audio sau video, fotografiile, mijloacele de control tehnic, electronic, magnetic, optic şi alţi purtători de informaţie tehnico-electronică, dobândite în condiţiile prezentului cod, constituie mijloace de probă dacă ele conţin date sau indici temeinici privind pregătirea sau săvârşirea unei infracţiuni şi dacă conţinutul lor contribuie la aflarea adevărului în cauza respectivă.

9.4. În acest context, în temeiul art. 162 alin. (1) pct. 5) din Codul de procedură penală, instanța de judecată concluzionează că mijlocul material de probă descris mai sus şi anume un purtător de informaţie tehnico-electronică de tip CD de culoare albă cu imagini video, urmează să rămână la materialele cauzei penale pe toată perioada păstrării sale.

Cu privire la cheltuielile judiciare.

10.1. Cu referire la cheltuielile judiciare instanța de judecată reține, că în şedinţă de judecată, acuzatorul de stat a solicitat încasarea din contul inculpaţilor a mijloacelor băneşti în cuantum de 640 de lei cu titlu de cheltuieli judiciare suportate pentru expertizele judiciare.

10.2. Instanţa reţine aşadar în fapt că potrivit raportului de expertiză medico-legală nr. 202102D0745 din 24 mai 2021, au fost înregistrate cheltuieli în sumă de 320 de lei (vol.I, f.d.80verso), iar potrivit raportului de expertiză medico-legală nr. 202102D0744 din 13 mai 2021, au fost înregistrate cheltuieli în mărime de 320 de lei (vol.I, f.d.86), care sunt confirmate prin semnătura expertului judiciar, ştampila autentică a instituţiei de expertiză şi detalierea serviciilor efectuate în cadrul expertizei cu costul acestora.

10.3. În conformitate cu art. 229 alin. (1) din Codul de procedură penală, instanţa de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, cu excepţia sumelor plătite interpreţilor, traducătorilor, precum şi apărătorilor în cazul asigurării inculpatului cu avocat care acordă asistenţă juridică garantată de stat, atunci cînd aceasta o cer interesele justiţiei şi condamnatul nu dispune de mijloacele necesare.

Achitarea cheltuielilor judiciare poate fi suportată şi de condamnatul care a fost eliberat de pedeapsă sau căruia i-a fost aplicată pedeapsă, precum şi de persoana în privinţa căreia urmărirea penală a fost încetată pe temeiuri de nereabilitare.

Conform alin. (4) din același articol, în cazul condamnării câtorva persoane în aceeaşi cauză, cheltuielile judiciare se repartizează în dependenţă de vinovăţia, gradul de răspundere şi situaţia materială a fiecăreia din ele.

Potrivit prevederilor art. 227 alin. (1) şi (2) din Codul de procedură penală, cheltuieli judiciare sânt cheltuielile suportate potrivit legii pentru asigurarea bunei desfăşurări a procesului penal, care cuprind sumele cheltuite în legătură cu efectuarea acţiunilor procesuale în cauza penală, iar potrivit alin.(3) a aceleiași norme, cheltuielile judiciare se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate.

Alineatul (3) a normei indicate este o normă generală şi nu obligă statul să suporte cheltuielile ci să le achite la momentul necesar pentru a facilita operativitatea acţiunilor organului de urmărire penală şi pentru a nu condiţiona termenul rezonabil prin încasarea cheltuielilor judiciare de la părţile în proces.

Totuşi, Codul de procedură penală prevede unele situaţii şi împrejurări, în prezenţa cărora, cheltuielile judiciare sunt suportate de către stat şi nici într-un caz de către inculpat.

Conform prevederilor art. 143 din Codul de procedură penală, expertiza se dispune şi se efectuează, *în mod obligatoriu*, pentru constatarea gradului de gravitate şi a caracterului vătămărilor integrităţii corporale.

10.4. Astfel, ținând cont de faptul că alin. (2) al art. 143 din Codul de procedură penală, potrivit căruia era prevăzut că *„Plata expertizelor judiciare efectuate în cazurile prevăzute la alin. (1) se face din contul mijloacelor bugetului de stat”*, a fost abrogat prin Legea pentru modificarea si completarea unor acte legislative nr. 316 din 22 decembrie 2017, în vigoare din 9 februarie 2018, pct. 12, iar la caz prevederile Codului de procedură penală nu au efect ultraactiv, solicitarea procurorului cu privire la încasarea în beneficiul Statului a cheltuielilor judiciare este întemeiată şi va fi admisă integral, însă cu respectarea art. 229 alin. (4) Cod de procedură penală.

10.5. Instanţa remarcă aşadar că doar cheltuielile judiciare în mărime 320 de lei, pentru efectuarea fiecărui raport de expertiză judiciară medico-legală au fost probate prin calculul şi cuantumul serviciilor prestate, confirmate de instituţia de expertiză şi de expertul judiciar, vizând nemijlocit procesul penal în care au fost acuzaţi inculpații. Rapoartele de expertiză au fost recunoscute de instanţă drept mijloc de probă utile în prezenta cauză penală şi au fost puse la baza probatoriului, fiind absolut necesare şi decisive în stabilirea vinovăţiei inculpaților.

Prin urmare, instanţa va dispune încasarea cheltuielilor judiciare suportate în mod egal de la Ana Mocanu, Adrian Onofrei și Constantin Tunicovschi, proporţional în cuantum de 1/3 din valoarea totală suportată, adică într-un cuantum de câte 213,33 de lei de la fiecare inculpat.

10.6. În circumstanţele specifice cauzei date, instanţa a mai luat în considerare şi jurisprudenţa Curţii Europene a Drepturilor Omului, în condiţia neadmiterii încasării unor cheltuieli de judecată prea mari din contul inculpatului *(cauzele Kreuz împotriva Poloniei (nr. 1), §§ 60-67; Podbielski şi PPU Polpure împotriva Poloniei, §§ 65-66; Weissman şi alţii împotriva României, § 42 şi a contrario Reuther împotriva Germaniei (dec.))*, or s-a statuat că partea care a câștigat procesul nu va putea obține rambursarea unor cheltuieli decât în măsura în care se constată realitatea, necesitatea și caracterul lor rezonabil *(cauza Costin versus România, hotărârea din 26 mai 2005; cauza Străin şi alții versus România, hotărârea din 21 iulie 2005; cauza Petre versus România, hotărârea din 27 iulie 2006, etc.)*.

Cu privire la latura civilă.

11.1. Potrivit materialelor cauzei penale, a rechizitoriului şi în contextul dezbaterilor judiciare, procurorul a solicitat admiterea acțiunii, iar apărătorii inculpaţilor nu s-au expus pe marginea unor acţiuni civile, dar în cadrul procesului judiciar, partea vătămată Racov Dmitrii s-a prezentat, însă nu a depus o acțiune civilă și alte părți vătămate Anna Mitreniuc cu Dmitri Trofimov, în pofida înştiinţărilor legale, inclusiv realizate de procuror, nu s-au prezentat şi nu au înaintat o acţiune civilă autentică sau să renunţe la acest drept expres.

11.2. În continuare, *în drept* instanța reține că în conformitate cu art.219 alin.(1) din Codul de procedură penală, acţiunea civilă în procesul penal se intentează prin depunerea unei cereri, adresate procurorului sau instanţei de judecată, de către persoanele fizice sau juridice cărora le-au fost cauzate prejudicii materiale sau morale nemijlocit prin fapta *(acţiunea sau inacţiunea)* interzisă de legea penală sau în legătură cu săvârșirea acesteia.

Conform alin. (2) al aceleiaşi norme, persoanele fizice şi juridice cărora le-a fost cauzat prejudiciu nemijlocit prin acţiunile interzise de legea penală pot intenta o acţiune civilă privitor la despăgubire prin restituirea în natură a obiectelor sau a contravalorii bunurilor pierdute ori nimicite în urma săvârşirii faptei interzise de legea penală; compensarea cheltuielilor pentru procurarea bunurilor pierdute ori nimicite sau restabilirea calităţii, aspectului comercial, precum şi repararea bunurilor deteriorate; compensarea venitului ratat în urma acţiunilor interzise de legea penală; repararea prejudiciului moral sau, după caz, a daunei aduse reputaţiei profesionale.

În conformitate cu art. 220 alin. (1), (2) și (3) din Codul de procedură penală, acţiunea acivilă în procesul penal se soluţionează în conformitate cu prevederile Codului de procedură penală. Normele procedurii civile se aplică dacă ele nu contravin principiilor procesului penal şi dacă normele procesului penal nu prevăd asemenea reglementari. Hotărârea privind acţiunea civilă se adoptă în conformitate cu normele dreptului civil şi ale altor domenii de drept.

Potrivit prevederilor art.225 alin.(2) din Codul de procedură penală, la adoptarea sentinţei de acuzare sau de aplicare a măsurilor de constrângere cu caracter medical, instanţa soluţionează şi acţiunea civilă prin admiterea ei, totală sau parţială, ori prin respingere.

În conformitate cu art. 387 alin. (1) din Codul de procedură penală, odată cu soluţionarea cauzei penale, judecătorul este obligat să soluţioneze acţiunea civilă.

La fel, potrivit art. 221 alin. (2) din Codul de procedură penală, *acţiunea civilă* se intentează faţă de bănuit, învinuit, inculpat, faţă de o persoană necunoscută care urmează să fie trasă la răspundere sau faţă de persoana care poate fi responsabilă de acţiunile învinuitului, inculpatului şi respectiv, acţiunea civilă este una fondată, fiind înaintate în privinţa inculpaţilor Belousov Constantin şi Cebotari *****, cu excepţia inculpatului Ceban Alexandru, în privinţa căruia a fost încetat procesul penal în legătură cu decesul acestuia şi succesori în drepturi ai ultimului nu au fost identificaţi.

11.3. În acest context, instanţa subliniază că părţilor civile care nu au depus o acțiune civilă în formă scrisă, dar au invocat existenţa unui prejudiciu cauzat, le sunt aplicabile prevederile art.221 alin.(5) din Codul de procedură penală, care indică că persoana care nu a înaintat acţiunea civilă în cadrul procesului penal, precum şi persoana a cărei acţiune civilă a rămas nesoluţionată, au dreptul de a înainta o asemenea acţiune în ordinea procedurii civile.

În conformitate cu prevederile articolelor 70 alin. (3^1), 72 alin. (3) și (6), 84 alin. (1), 85 alin. (1), 90 și 107 din Codul penal, articolelor 162, 221, 321, 329, 340, 384-389, 392-395 și 397 din Codul de procedură penală, instanţa de judecată,

h o t ă r ă ș t e:

Se recunoaşte vinovată **Mocanu Ana** în comiterea infracţiunii prevăzute de art. 287 alin.

(2) lit. b) din Codul penal, se condamnă şi i se stabileşte o pedeapsă cu închisoare pe un termen de 1 (un) an, cu executare în penitenciar de tip semiînchis pentru femei.

Se liberează Ana Mocanu de executarea pedepsei stabilite prin prezenta sentință în temeiul art. 107 alin. (1) Cod penal, în legătură cu intervenirea amnistiei în baza Legii nr. 243 din 24 decembrie 2021 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 30-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova.

Se recunoaşte vinovat **Onofrei Adrian** ***** în comiterea infracţiunii prevăzute de art. 287 alin. (2) lit. b) din Codul penal, se condamnă şi i se stabileşte o pedeapsă cu închisoare pe un termen de 1 (unu) an și 6 (șase) luni, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

Se liberează Adrian Onofrei de executarea pedepsei stabilite prin prezenta sentință în temeiul art. 107 alin. (1) Cod penal, în legătură cu intervenirea amnistiei în baza Legii nr. 243 din 24 decembrie 2021 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 30-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova.

Se recunoaşte vinovat **Tunicovschi Constantin** ***** în comiterea infracţiunii prevăzute de art. 287 alin. (2) lit. b) din Codul penal, se condamnă şi i se stabileşte o pedeapsă cu închisoare pe un termen de 2 (doi) ani, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

Se recunoaşte vinovat **Tunicovschi Constantin** ***** în comiterea infracţiunii prevăzute de articolul 187 alin. (2) lit. b) și e) din Codul penal, se condamnă şi i se stabileşte o pedeapsă cu închisoare pe un termen de 5 (cinci) ani și 6 (şase) luni, fără aplicarea unei amenzi, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Conform art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, se aplică lui Constantin Tunicovschi o pedeapsă definitivă cu închisoare pe un termen de 6 (șase) ani, fără amendă, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

Se recunoaşte vinovat **Onofrei Adrian** ***** în comiterea infracţiunii prevăzute de articolul 187 alin. (2) lit. b) și e) din Codul penal, se condamnă şi i se stabileşte o pedeapsă cu închisoare pe un termen de 4 (patru) ani și 8 (opt) luni, fără aplicarea unei amenzi, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

În conformitate cu art. 85 alin. (1) și 90 alin. (10) din Codul penal, la pedeapsa aplicată lui Adrian Onofrei prin prezenta sentinţă se adaugă parțial partea neexecutată a pedepsei stabilite acestuia prin sentinţa definitivă din 09 iunie 2020 în mărime de 1 (unu) an și 8 (opt) luni de închisoare și se stabilește lui Adrian Onofrei o pedeapsă definitivă cu închisoare pe un termen de 5 (cinci) ani și 5 (cinci) luni, fără amendă, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

Termenul executării pedepsei în privinţa lui Adrian Onofrei și Constantin Tunicovschi se va calcula din momentul reţinerii. Până la data când sentinţa va deveni definitivă, se aplică în privinţa lui Adrian Onofrei și Constantin Tunicovschi măsura preventivă – *arestul preventiv*, pentru asigurarea punerii în executare a pedepsei cu închisoarea.

Punerea în executare a măsurii preventive cu arest preventiv se pune în sarcina Penitenciarului nr.13 din mun. Chișinău.

Se recunoaşte vinovată **Mocanu Ana** în comiterea infracţiunii prevăzute de articolul 187 alin. (2) lit. b) și e) din Codul penal, se condamnă şi i se stabileşte o pedeapsă cu închisoare pe un termen de 5 (cinci) ani, fără aplicarea unei amenzi, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis pentru femei.

Conform art. 90 Cod penal, se suspendă condiționat executarea pedepsei numită lui Ana Mocanu pe o perioadă de probațiune de 3 (trei) ani, dacă în acest termen, condamnata nu va săvârși o nouă infracţiune şi prin respectarea condiţiilor probaţiunii, va îndreptăţi încrederea ce i s-a acordat.

În conformitate cu prevederile art. 90 alin. (6) pct. a), b) şi g) din Codul penal al Republicii Moldova, în perioada de probaţiune, Ana Mocanu se obligă:

- să se prezinte la organul de probaţiune la datele fixate de acesta;

- să anunţe în scris, în prealabil, despre schimbarea domiciliului sau orice deplasare care depăşeşte 5 (cinci) zile;

- să participe la programe probaţionale pentru reducerea comportamentului antidelincvenţial stabilit de consilierul de probaţiune.

Controlul asupra executării de către Ana Mocanu a obligațiilor stabilite prin prezenta sentinţă se pune în seama organului de probaţiune din raza teritorială a domiciliului acesteia.

Se aplică în privința lui Ana Mocanu măsura preventivă – *obligarea de a nu părăsi ţara*, cu menținerea acesteia până la intrarea sentinței în vigoare.

Se admite demersul procurorului şi se încasează cu titlu cheltuieli judiciare suportate pentru efectuarea expertizelor judiciare medico-legale nr. 202102D0745 din 24 mai 2021 și nr. 202102D0744 din 13 mai 2021 în mod proporţional conform vinovăției și gradului de răspundere, de la Ana Mocanu în beneficiul Statului, în cuantum de 1/3, mijloace băneşti în măsime de 213 (două sute treisprezece),33 lei, de la Adrian Onofrei în beneficiul Statului, în cuantum de 1/3, mijloace băneşti în măsime de 213 (două sute treisprezece),33 lei, şi de la Constantin Tunicovschi în beneficiul Statului, în mod proporţional în cuantum de 1/3, mijloace băneşti în cuantum de 213 (două sute treisprezece),33 lei.

Mijlocul material de probă: un purtător de informație tehnico-electronică de tip CD-R de model „Omega” cu imagini video din sediul „Montaco” S.R.L. amplasat pe *****, fixate la 2 mai 2021, anexat la dosar, se va deţine la cauza penală, pe toata perioada păstrării sale.

Sentinţa este cu drept de atac în ordine de apel la Curtea de Apel Chişinău, în termen de 15 (cincisprezece) zile, prin intermediul Judecătoriei Chişinău *(sediul Buiucani)*, din momentul pronunțării integrale a acesteia.

Preşedintele şedinţei,
judecător semnătura Stella BLEŞCEAGA

Copia corespunde originalului, judecător